

LATVIJAS REPUBLIKAS 12.SAEIMAS

Parlamentārās izmeklēšanas komisijas par valsts nozagšanas pazīmēm un pirmstiesas izmeklēšanas kvalitāti kriminālprocesā Nr.16870000911 sēdes

PROTOKOLS Nr.17

2017.gada 18.decembrī

Rīgā, Jēkaba ielā 6/8, 207.telpā, Budžeta un finanšu (nodokļu) komisijas sēžu zālē

Sēde sākas plkst. 11.00, beidzas 14.36

Sēdi vada komisijas priekšsēdētāja **Inguna Sudraba**

Protokolē tehniskais sekretārs **Pauls Zeņķis**

Piedalās:

Komisijas sekretārs **Mārtiņš Šics**;

Komisijas locekļi:

Ritvars Jansons;

Andrejs Judins;

Ainārs Mežulis;

Igors Pimenovs.

Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūras Krimināltiesiskā departamenta Sevišķi svarīgu lietu izmeklēšanas nodaļas prokurors **Māris Leja**.

Eksperts **Aivars Borovkovs**.

Eksperts **Pāvels Gruziņš**.

Eksperte **Ārija Meikališa**.

Ventspils pilsētas domes priekšsēdētājs **Aivars Lembergs**

Andris Šķēle

Aleksandrs Tralmaks

Viesturs Koziols

DARBA KĀRTĪBA:

1. Pirmstiesas kriminālprocesā Nr.16870000911 iesaistīto personu uzklauššana.

I.Sudraba atklāj sēdi: “Labrīt, komisijas locekļi, eksperti, uzaicinātie! Mēs varam sākt Parlamentārās izmeklēšanas komisijas par valsts nozagšanas pazīmēm un pirmstiesas izmeklēšanas kvalitāti kriminālprocesā Nr.16870000911 sēdi. Mums šodien darba

kārtībā ir jautājums par pirmstiesas kriminālprocesā iesaistīto personu uzklauššanu. Un kā pirmo mēs uzklaušsim Andri Šķēli. Vispirms vārds jums. Ir kāda informācija, ko jūs vēlaties pateikt?”

A.Šķēle: “Labdien visiem! Man jāatvainojas: esmu nedaudz apaukstējies, tāpēc varbūt brīžam tā balss ir vājāka. Es nezinu īsti, kā iesākt, priekšsēdētājas kundze! Jo gribētos varbūt laikā, kad ļoti viegli pasaulē rodas, dzimst un vairojas nepatīcas ziņas, aicināt arī augsto komisiju būt precīzāki: es neesmu šajā kriminālprocesā iesaistītā persona, un visas tās atsauces, kuras jūs lietojat savā mājaslapā, neatbilst likumam. Es neesmu ne reizi šī kriminālprocesa ietvaros aicināts ne kā liecinieks, ne kā eksperts, ne kā jebkas cits, kas ir norādīts kriminālprocesā. Tā ka būtu lūgums izlabot šo kļūdu, lai tā nevairojas plašāk un tālāk. Tas arī viss. Paldies.”

I.Sudraba: “Paldies. Mēs varam pāriet pie jautājumu uzdošanas. Un mans pirmais jautājums būs: vai jūs kaut kādā mērā esat iepazinies ar tām sarunām, kas ir publicētas žurnālā “Ir” vai citur publiskajā telpā, esat tām pievērsis uzmanību? Jo no tā ir atkarīgs, kādā veidā uzdot jautājumus.”

A.Šķēle skaidro: “Es domāju, ka visus materiālus, kas ir bijuši publicēti, es neesmu lasījis. Vienkārši tie ir bijuši apjomīgi, daudz, pretrunīgi un tā tālāk. Es esmu dažus elektroniskā veidā lasījis.”

I.Sudraba: “Vai jūs arī esat šajā laika periodā ticis ar Aināru Šleseru viesnīcā “Rīdzene”?”

A.Šķēle skaidro: “Nevarēšu jums to apstiprināt. Viesnīca “Rīdzene” savulaik bija diezgan populāra vieta: tur gāja kafiju dzert vai tikties, pārrunāt kādas lietas ļoti daudzi cilvēki. Es domāju: ja jūs – personas, kas ir iepazinušās ar lietas materiāliem, – manu vārdu neatrodāt, tad acīmredzot nav pamata izdarīt secinājumu, ka es tur būtu ticis.”

I.Sudraba: “Skaidrs. Bet, nu, jūsu vārds tiek piesaukts ne vienu reizi vien šajās sarunās. Protams, to jūs nekādā veidā nevarat ietekmēt, ne par to ir stāsts. Bet kaut kādā kontekstā ar iespējamām lietu kārtošanām vai darījumu kārtošanām. Un viens no tādiem ietekmes objektiem ir laikraksts “Diena”. Kā jūs raksturotu savas attiecības ar laikrakstu “Diena” vai interesi laikrakstā “Diena”?”

A.Šķēle skaidro: “Es esmu bijis ilgstošs laikraksta “Diena” lasītājs. Esmu pazinis iepriekšējos galvenos redaktorus – Sarmīti Ēlerti, citus. Kas attiecas uz “Dienu” un droši vien to periodu, ko jūs minat, tas ir, 2010.–2011.gadu, kas tiek droši vien kaut kādā veidā publiskajā telpā minēts kā “Dienas” pārņemšana vai kaut kas tamlīdzīgs, tad man šeit ir komentārs, protams. Un droši vien būtu svarīgi varbūt konstatēt, ka 2008.–2009.gads, akciju sabiedrība “Diena” ir faktiski bankrotējusi. Es paņēmu vienkārši, vēlāk es pastāstīšu, kāpēc es paņēmu līdzīgos tos finanšu datus, kādi viņiem toreiz bija.

Teiksim, 2008.gads, priekšsēdētājs ir pašreizējais ekonomikas ministrs Ašeradena kungs; konsolidētais rezultāts ir mīnus 2,7 miljoni. 2009.gads, pusgadu apmēram arī ir Ašeradena kungs, pēc tam ir Tralmaka kungs; mīnus trīs miljoni. Koncerns "Diena" bija tuvu bankrotam. Tādēļ acīmredzot arī nav jābrīnās, ka zviedru profesionāls izdevējs, ļoti liels izdevējs, *Bonnier* grupa, acīmredzot meklēja izeju, lai pamestu Latvijas tirgu, jo nesaskatīja ar šo esošo "Dienas" konstrukciju, kāda tā bija, ar šiem koncernā ietilpstošajiem uzņēmumiem, it sevišķi tiem, kas bija tiešos zaudējumus nesoši, – "Dienas Mediji", izdevniecība "Dienas Business", izdevniecība "Dienas Žurnāli", "Dienas Grāmata", akciju sabiedrība "Diena" kā mātesuzņēmums, tie visi bija zaudējumus nesoši, un lielus. Vienīgie pelnītāji bija poligrāfijas grupa "Mūkusalas" un abonēšanas centrs, nē, "Mūkusalas māja". Kādēļ es to zinu? Tādēļ, ka 2009.gadā mans uzņēmums UVK, kuru sauca "Uzņēmumu vadība un konsultācijas", noslēdza līgumu ar Rīgas tirdzniecības ostu, kura vēlējās savas prasījuma tiesības (viņiem bija iegūtas prasījuma tiesības), nu, teiksim tā, pārvērst labos aktīvos. Un ostā strādājošie ļaudis ir samērā vienkārši, viņus faktiski interesēja divi aktīvi: māja un tipogrāfija. Nu, tas ir tas, ko var tā kā pačamdīt, tā kā var sajust, tāds cietais aktīvs. Skaidrs, ka šīs prasījuma tiesības, lai pārvērstu saprātīgos aktīvos, kas dod attiecīgu atdevi, mums nācās piepūlēties. Un "Uzņēmumu vadība un konsultācijas", tajā skaitā manā personā, mēs ar šo lietu nodarbojāmies. Ja gadījumā jums ir vēl lielāka informācijas vajadzība, tad visi "Dienas" iegādes materiāli detalizēti – solis pa solim – ir attiecīgās krimināllietas materiālos. Kādus apmēram trīs gadus vai varbūt vēlāk pēc šīs krimināllietas ierosināšanas mums tos atdeva atpakaļ KNAB. Tā ka, es domāju, lietas materiālos jūs varat atrast visu. Tā ir, protams, ar komercnoslēpumu sargājama informācija, un komercnoslēpuma sargāšana attiecas ne tikai uz mani, tā attiecas arī uz deputātiem atbilstoši likumam. Bet tiešām lietas materiālos var redzēt detalizēti – no A līdz Z. Tas man arī būtu viss šobrīd."

I.Sudraba: "Tad, atbildot uz jautājumu: kādos gadījumos jūs esat centies kaut kā ietekmēt arī laikraksta "Diena" saturu?"

A.Šķēle skaidro: "Nē. Nē, es domāju, tāds nav iespējams. Kādā veidā mediji strādā? Katrs no Latvijas pilsoņiem var nodarboties ar izdevējdarbību. Tā nolūkos viņš dibina sabiedrību, ieceļ valdi sabiedrībā, droši vien nodrošina ar attiecīgiem materiāltehniskajiem resursiem. Un valde izvēlas jau attiecīgi redaktoru, kurš komplektē žurnālistu korpusu. Žurnālistu korpusu jau pēc tam – labu žurnālistu korpusu – ir tas, kas attiecīgi vairo avīzes vai medija tirāžas, piesaista reklāmdevējus, nodrošina ienākumus. Kā redzams, līdz 2009.–2010.gadam tieši šī daļa – tieši žurnālistikas daļa, tieši drukātais medijs, avīzes, žurnāli – radīja zaudējumus. Milzīgus zaudējumus! Es neesmu informēts par pēdējos gados notiekošo, jo tas vairs nav bijis mans atbildības lauciņš. Šajā sadaļā mūsu kontrakts ar Rīgas tirdzniecības ostu vairs nepastāv, un ostas ļaudis atbrīvojās no šā aktīva un strādā citur. Bet man jāteic, ka es redzu vēl 2015.gadu, kad jau strādāja par valdes priekšsēdētāju Edgars Kots, un jāsaka, ka zaudējumi bija

samazināti vairāk nekā 20 reīžu. Vairāk nekā 20 reīžu! Tajā skaitā krietni mazāki zaudējumi bija arī galvenajām iepriekš zaudējumus radošajām pozīcijām.”

I.Sudraba vaicā: “Un vēl viens jautājumu bloks – par Rīgas tirdzniecības ostu. Kā jūs raksturotu savu līdzdalību tieši minerālmēslu termināļa izveidē Rīgas tirdzniecības ostā?”

A.Šķele skaidro: “Ziniet, droši vien es apbēdināšu: es nevienu reizi neesmu bijis minerālmēslu terminālī. Bet es zinu, protams, par šo termināli pietiekami daudz. Es domāju, ka tas ir ļoti veiksmīgs projekts. Es neesmu pārliecināts, ka šis projekts varētu pastāvēt ilgtermiņā, ļoti ilgi, tāpēc ka šobrīd ir ģeopolitiski tāds sankciju režīms starp valsti, kurā rodas resurss, kas jāpārkrauj, un starp Latviju, kas ir Eiropas Savienības dalībvalsts un ir vieta, kur notiek šo preču pārkraušana un nosūtīšana, un arī daļēji ar saņēmējvalstīm. Tā ka varbūt šis ir grūtākais brīdis vispār tranzīta nozarē, loģistikas *forwarding* stividorkompānijā. Šis terminālis pieder vienam no pasaules lielākajiem minerālmēslu ražotājiem – 51 procents pieder Krievijas uzņēmumam *Uralhim*, es personīgi esmu pazīstams ar galveno īpašnieku Dmitriju Mazepinu. Nu, bija jāpierāda Latvijas priekšrocības kaut kādā ziņā, bija jāpacenšas pierādīt Latvijas priekšrocības... ka Latvijas tranzīta cilvēki, Latvijas nodokļu regulējums, Latvijas cilvēku darba kvalitāte ir visaugstākajā līmenī, lai mēs... nu, teiksim tā, nepieļautu, ka tādu termināli uzbūvē Pēterburgā vai kaut kur citur. Tādā ziņā es tiešām uzskatu, ka tas ir veiksmīgs projekts, un paldies visiem tiem, kas ir palīdzējuši tādu termināli izveidot. Tur bija ļoti smagas vides prasības jāiziet cauri, tur bija sarežģīti loģistikas jautājumi jārisina (es domāju tieši transportu), finansēšana. Jā, “Uzņēmumu vadība un konsultācijas”, mans uzņēmums, ir bijis iesaistīts arī šādā veiksmīgā projektā.”

I.Sudraba vaicā: “Kā jūs raksturotu savas īpašumtiesības vai patiesā labuma guvēja tiesības Rīgas tirdzniecības ostā un uzņēmumos?”

A.Šķele skaidro: “No 2003.gada 16.janvāra līdz 2010.gada, ja nemaldos, 5.oktobrim es biju privātpersona. 2010.gada 5. vai 6.oktobris – es kļūstu amatpersona. Un tur atkal ir kārtējo reizi visas manas īpašumtiesības visur redzamas. Es esmu aizpildījis visas deklarācijas, visas nulles deklarācijas, visu, jebko. Sudrabas kundze, nav pamata runāt pieņēmumos! Un, protams, jebkurai personai, kurai ir jebkāda saistība ar manu uzvārdu, vienmēr tiek piedēvēts kaut kas, arī man. Man regulāri cilvēki saka: “Tie basketbolisti, tie taču tavi dēli laikam?” Es saku: “Droši vien radi.””

I.Sudraba turpina: “Un vēl viens jautājums, kas arī izriet no tās publiskās informācijas, par ko mēs varam šeit publiski runāt, ir Gunta Ulmaņa kļūšana par prezidentu. Kā jūs raksturotu savu iesaisti projektā “Gunta Ulmaņa kļūšana par Valsts prezidentu”? Jo no sarunām ir skaidrs, ka ir notikusi kaut kāda balsu pirkšana, balsu salikšana kopā, lai Gunti Ulmani varētu ievēlēt par prezidentu.”

A.Šķēle: “Es gribētu norobežoties no šādiem izteicieniem – “sakārtošana”, “darījumi”, “balsu pirkšana”. Es kategoriski gribu no tādas valodas norobežoties. Vārdu sakot, tajā laikā, kad es biju Ministru prezidents, – 1995.gada vēls rudens līdz 1997.gada vidum – tajā vidusposmā bija arī Gunta Ulmaņa kā Valsts prezidenta otrreizējās pārvēlēšanas laiks. Bija divi spēcīgi kandidāti, varbūt bija vairāk, es visus neatceros, bet divi bija spēcīgi, kuri iezīmējās kā tādi ar pietiekami augstu varbūtību. Viena bija no Demokrātiskās partijas “Saimnieks” – tā bija Saeimas spīkere Kreituses kundze. Un otrs bija tobrīd amatā esošais Valsts prezidents Guntis Ulmanis. Man kā Ministru prezidentam, lai arī bez partijām, bez tieša partijas atbalsta, protams, bija jādomā, kura kandidatūra tajā brīdī būtu varbūt izdevīgāka valstij, ņemot vērā tos uzdevumus, kas stāvēja priekšā. Man ar Gunti Ulmani bija izveidojusies lietišķa sadarbība. Varbūt tā ne vienmēr bija gluži teicama. Mums bija vairākos jautājumos atšķirīgi viedokļi. Bet Guntis Ulmanis bija parādījis sevi kā Valsts prezidents ļoti atbildīgi un ļoti labi Krievijas karaspēka izvešanas sakarā. Bija virkne ļoti principiāli svarīgu lēmumu, kas Latviju virzīja tālāk, kā saka, Rietumu pasaules virzienā – atgriešanās tajā saimē, kur mēs esam bijuši. Mans personīgs viedoklis tobrīd bija – ir jāmēģina, protams, no koalīcijas partneriem dabūt atbalstu, lai Guntis Ulmanis tiktu otrreiz pārvēlēts. Un es tiku runājis ar ļoti daudziem deputātiem. Es pieņemu, ka varbūt bija tikai, nezinu, 10–15 deputāti, ar kuriem es netiku runājis. Un man jāsaka, ka tas bija veiksmīgi.”

M.Šics: “Ja mans jautājums saistībā ar neatsauktu ziņu *TVNET Financial* finanšu ziņa – ““Dienu” nopirkuši Šlesers, Šķēle, Lembergs”. Un tur tiek minēts tas, ka laikraksta nākotne tikusi apspriesta trīs oligarhu un viņu menedžeru sarunās. Tiek runāts, ka šī saruna notikusi jūsu birojā Dzirnavu ielā un konkrētam apliecinājumam tam pielikta fotogrāfija par 2010.gada 10.martu, kad par to tēmu tur ir gājuši šie cilvēki runāt. Un šis jautājums ir sekojošs... un tur no tā izrietēja, ka brīdī, kad formāli par īpašnieku kļuvs Koziola kungs, reālie īpašnieki patiesībā esat jūs, Šlesera kungs un Lemberga kungs. Vai tā ir taisnība?”

A.Šķēle skaidro: “Vienlaikus vairākas netaisnības. Pirmā. Tajā fotogrāfijā, ko jūs minat, – tajā vispār es neesmu. Es zinu – tāda fotogrāfija kaut kur, kaut kam bija izdevies. Es tajā dienā nebiju birojā vispār. Tā ka es arī tādā tikšanās neesmu piedalījies. Un to es biju žurnālistiem pateicis, bet nu tendence jau ir to, kas neatbilst sīžetam, to aizmirst, to nelietot, to pārveidot. Es jau minēju iepriekš, atbildot uz Sudrabas kundzes jautājumiem, – jā, manam uzņēmumam “Uzņēmumu vadība un konsultācijas” bija līgums un ir līgums – vēl arvien spēkā tas ir, tikai vairs nav tai sadaļā, kas attiecas uz medijiem, ar Rīgas tirdzniecības ostu. Mana sajūta tobrīd bija, ka Rīgas tirdzniecības ostas valdei pašai iekšēji ir diezgan neskaidrs viedoklis, ko īsti darīt, jo tie, teiksim tā, skarbākas puses ļaudis – tie grib to nekustamo īpašumu un tipogrāfiju kā saprotamu aktīvu, un pārējais viņus neinteresē, viņi būtu bijuši gatavi tos zaudējumus – miljoniem zaudējumus! – nesošos, šo te nobankrotējušo avīzi aiztaisīt ciet otrā dienā. Es gribētu šeit teikt, ka tomēr bija arī cilvēki un viens no tiem bija arī Viesturs Koziols, kurš gan, man šķiet, tobrīd nebija īpašnieks, bet katrā gadījumā viņš bija labi pazīstams, un es

esmu redzējis vairākas reizes viņu kopā ar vienu no īpašniekiem, tas ir, norvēģu uzņēmēju. Viņš bija par to, ka tā daļa ir kaut ko vērtā un ka viņš vēlas šo, ja tā var teikt, koncernu vadīt un mēģinās panākt vienošanos, kādā veidā viņš var norēķināties par šo koncernu. Un Koziola kungs vadīja. Vadīja pietiekami ilgu laiku, un rezultāti arī sāka kļūt arvien labāki. Bet nu jāatzīst, ka tas investīciju apjoms, kas būtu bijis vajadzīgs, lai tajā esošajā veidolā, absolūti neracionālā veidolā modernai pasaulei – milzīgs dārgs birojs, kurā cilvēkiem, kā saka, droši vien vislabākie darba apstākļi, bet atpelnīt to nav iespējams ar zaudējumiem nesošu avīzi. Neorientēšanās, nespēja uzstādīt modernus instrumentus, tādus kā, teiksim, ļoti apmeklētu portālu, kas spētu varbūt sacensties, nezinu, ar citiem ziņu portāliem – ar *TVNET* vai “Delfi” – vai kaut kā tā. Milzīgas algas – milzīgas algas! Nu jā, es pārāk lielās detaļās jau ieeju, kas varbūt jau būtu aizsargājams zināmā mērā arī ar komercinformāciju. Es negribētu saukt tur neko vārdos. Vārdu sakot, tēriņu tur bija daudz. Un, cik es saprotu, Viesturam Koziolam galu galā, nu, tik lielas savu resursu bāzes nebija, lai viņš spētu norēķināties ar Rīgas tirdzniecības ostu. Bet es redzu Viesturu šeit, un es domāju, ka Viesturs varēs daudz dziļāk, jo viņš diendienā saistījās. Manu padomu jau viņš vairs ļoti, ļoti reti kad jautāja – faktiski nekad.”

A.Judins vaicā: “Tā! Mans pirmais jautājums ir: vai 2009., 2010., 2011.gadā jūs uzturējāt kontaktu ar Šleseru un viņa komandas cilvēkiem? Varbūt sāksim tad ar Šleseru. Vai jūs uzturējāt kontaktu 2009.gadā ar Šlesera kungu?”

A.Šķēle: “Maz – 2009.gadā maz.”

A.Judins: “Viņš apmeklēja jūsu biroju?”

A.Šķēle: “Es domāju, ka pāris reizi noteikti ir bijis. Tagad daudz biežāk.”

A.Judins: “Kāds bija mērķis tieši tad viņa vizītei? Ko viņš gribēja no jums?”

A.Šķēle: “Nu, mērķi bija politiskas dabas. Kā jūs zināt, mēs vēlāk kopā izveidojām partiju apvienību, kas saucās “Par labu Latviju!”, kas piedalījās arī vēlēšanās.”

A.Judins: “Bet vai 2009., 2010.gadā jūs nediskutējāt par avīzi “Diena”, nu, koncernu “Diena”, par RTO un citiem uzņēmumiem?”

A.Šķēle: “Es domāju, ka ar Šlesera kungu ir runāts par ļoti daudzām tēmām. Un es nezinu, cik jūs labi pazīstat Šlesera kungu. Kad ar Šlesera kungu runā, ir sajūta, ka viņš runā par visu Latviju. Nav tāda novada, kurā Šlesera kunga nav, vai nav tādas lietas, kas Šlesera kungam nepieder. Es atvainojos, ja es pārspīlēju kaut ko, bet aptuveni tāda ir Šlesera kunga, nu, uzbūve.”

A.Judins: “Bet kāpēc viņam – cilvēkam, kas runā Latvijas vārdā, – bija jāiet pie jums runāt par tādiem pašiem jautājumiem?”

A.Šķēle: “Nu tikpat labi es varētu būt kaut kur arī ASV, kā nu, Šlesera kungs – cilvēks, kas ir strādājis Satiksmes ministrijā, ilgstoši bijis Ministru prezidenta biedrs, Rīgas mēra vietnieks. Nu, cilvēks ar ļoti plašiem kontaktiem tādā ziņā, ja. Un pilnīgi citā, ja tā var teikt, citā personu dimensijā, kas man nav pazīstama bijusi līdz tam. Tie ir pilnīgi citi ļaudis, pilnīgi citi uzvārdi, kurus es neesmu līdz tam pazinis.”

A.Judins: “Bet vai viņš neaicināja jūs arī pie sevis uz viesnīcu “Rīdzene”?”

A.Šķēle: “Varbūt, ka ir aicinājis, bet es neatceros. Viesnīcā “Rīdzene” pilnīgi noteikti, es domāju, jūs esat bijis, es esmu bijis. Teiksim, es skaidri zinu, ja esam ēduši kopīgas brokastis, tur ir bijuši vairāki cilvēki, tur bija arī kaut kādi vēstnieki aicināti.”

A.Judins: “Vai 2009.gadā jums bija tikšanās ar Vitāliju Južilīnu?”

A.Šķēle: “Es pieņemu, ka jā! Es pieņemu, ka apmēram reizi gadā. Reizi gadā, es domāju, ka es ar Južilīna kungu satiekos.”

A.Judins: “Un kāds bija mērķis tikties 2009.gadā?”

A.Šķēle: “Mērķis bija tāds, ka Rīgas tirdzniecības osta skatījās iespējas, kādā veidā attīstīt savus termināļus. Un viena no iespējām bija uzstādīt termināli, kurš varētu kraut ļoti specifisku kravu, kas prasa visaugstākās kvalitātes un drošības prasības, kuras bieži vien izpildīt Krievijas Federācijā, nu, kaut kādu iemeslu pēc, teiksim, ir pagrūti viņiem nodrošināt. Un visnotaļ, protams, ka Latvijas uzņēmēji ir spējīgi tādu kvalitāti sniegt.”

A.Judins: “Jā, es dzirdēju jūsu atbildi uz Sudrabas kundzes jautājumu, kad jūs stāstījāt par savām deklarācijām. Man gribētos dzirdēt skaidru atbildi – vai varbūt jums ir vai jūsu kontrolētajiem uzņēmumiem ir saikne ar RTO? Es nerunāju par to līgumu, ko jūs runājat par konsultācijām, bet es runāju par to, vai jūs esat īpašnieks vai patiesā labuma guvējs uzņēmumos, kas tieši vai pastarpināti saistīti ar RTO?”

A.Šķēle: “Personas, kurām ir mans uzvārds, šobrīd ir līdzdalībnieki Rīgas tirdzniecības ostā.”

A.Judins: “Bet jums pašam?”

A.Šķēle: “Nē! Un nav bijis nekad.”

A.Judins: “Paldies. Un sakiet, lūdzu, “MCH investīcijas” – tas ir jūsu uzņēmums vai jūsu radnieku?”

A.Šķēle: “50 uz 50 procentiem kopā ar Šlesera kungu, Šlesera kunga ģimenes locekļiem un maniem ģimenes locekļiem.”

A.Judins: “Bet kad jūs nolēmāt, ka tāds uzņēmums, kopīgs bizness ir jāattīsta? Kad bija pieņemts lēmums?”

A.Šķēle: “Nu katrā gadījumā tas pilnīgi noteikti neattiecas uz šī kriminālprocesa laiku, bet, ja jums ir padziļināta interese studēt paplašināti, tad, protams, varu paskaidrot, ka divi tūkstoši, aptuveni 2013., 2014., 2015., nē, droši vien kaut kāds 2014., 2015.gads, kad norvēģu uzņēmējs vēlējās savas daļas pārdot. Bet tā cena bija ļoti liela! Un, protams, lai šādu darījumu sastrukturētu, es labprāt iesaistījos.”

A.Judins: “Paldies. Jūs teicāt, ka pazīstat arī Mazepina kungu. Vai 2009.gadā jums arī bija komunikācija, tikšanās ar viņu?”

A.Šķēle: “Jā, bija reizes, es esmu ēdis ar Mazepina kungu pusdienas.”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, kāds bija mērķis jums tikties ar Uldi Salmiņu jūsu birojā?”

A.Šķēle: “Jā! Tātad es arī, liekas, jau vienreiz to minēju. Tātad 2009.gadā “Uzņēmumu vadība un konsultācijas” noslēdza līgumu ar RTO. RTO bija prasījuma tiesības – prasījuma tiesības pret koncernu “Diena”. RTO vēlējās šīs prasījuma tiesības vislabākajā veidā konvertēt labākā aktīvā, jo prasījuma tiesības arī ir aktīvs. Tikai nu, nekad nav zināms, cik īsti tās prasījuma tiesības maksā un kāda ir atdeve. Tas nebija viegls uzdevums. Bet, zini, man vienmēr ir patikuši ļoti sarežģīti projekti, piņķerīgi, kad kaut kas neiet, kaut kas ir sapinies, kaut kas nobuksē. Es maz ko saprotu no pašas, teiksim, avīzes vai portāla, vai kaut kā tā. Es varu tos ciparus lasīt, par tiem varu komentēt un tamlīdzīgi. Un 2010.gadā laikam, varbūt jāapskatās precīzāk, RTO valdes priekšsēdētājs Ralfs Kļaviņš uz manu biroju atveda un iepazīstināja ar RTO izvēlēto jauno valdes priekšsēdētāju Uldi Salmiņu. Kā teica, pieredzējušu finansistu, kurš esot strādājis bankās. Nu aptuveni tādā veidā. Tā ir viņa izvēle.”

A.Judins: “Bet kāpēc jums, RTO konsultantam, bija jādod norādījumi, kam strādāt, kam nestrādāt, kuru saglabāt, kuru atlaist?”

A.Šķēle: “Tur droši vien, Judina kungs, ir atkal kaut kāda vienpusēja informācija. Tātad žurnālistus pieņem vai atlaiž galvenais redaktors un valde. Droši vien parasti abi konsultējas. Man gar galveno redaktoru nekādu darīšanu nebija. Un, ja nemaldos, tur vairāki ir bijuši redaktori. Ja nemaldos, Salmiņa kunga laikā galvenais redaktors bija Guntis Bojārs, kurš pieņēma, atlaida tos cilvēkus. Ja runājam par kaut kādiem kritērijiem, tad viens no svarīgākajiem kritērijiem, protams, uzņēmumam uzstādot caurspīdīgas procedūras, ir saprotama un vienveidīga atalgojuma sistēma, kas balstīta

A.Šķēle: “Nē, tādu plānu man nebija. Bet tobrīd, ja nemaldos, akcionāru struktūra bija tāda, ka bija divi galvenie akcionāri – Latvijas valsts un Vācijas pilsonis Bertolts Martins Fliks. 47 procenti bija viņam.”

R.Jansons: “Man ir precizējošs jautājums, lūdzu. Vai pēc 2010.gada augusta, kad Koziola kungs iegādājās akciju sabiedrības “Diena” akcijas, jūs arī vēl konsultējāt akciju sabiedrību “Diena”?”

A.Šķēle skaidro: “Te jau Koziola kungs ir klāt, un viņš droši vien to varbūt vēl precīzāk atcerēsies. Es domāju, tas ir bijis tikai kādas pāris reizes, kad man ir bijuši kontakti ar Koziola kungu. Man jāsaka tā, ka Koziola kungs pats ir ļoti spējīgs cilvēks, un es domāju, ka viņam ne pārāk gribējās ar mani kaut kā varbūt savus plānus arī skaņot. Tik tālu, cik tie plāni nebija galīgi pretrunā ar manu klientu – Rīgas tirdzniecības ostu –, man tur nav ko jaukties. Man tur nav ko jaukties!”

R.Jansons: “Un saki, vai šīs tikšanās ar Koziola kungu notika jūsu birojā Dzirnavu ielā 68?”

A.Šķēle: “Es domāju, ka jā. Es katrā gadījumā neatceros, ka būtu bijis akciju sabiedrībā “Diena” Es biju vienreiz. Pirms vēlēšanām. Es biju uzaicināts uz kaut kādām debatēm. Es biju vienās debatēs akciju sabiedrībā “Diena”. Tā laikam bija vienīgā reize. Bet es daudz biežāk biju Sarmītes Ēlertes laikā.”

A.Šķēle nobeigumā pauž: “Jā, nu, es nezinu, vai ir vajadzība. Varbūt, ka tas ir lieki, ko es saku. Bet es tiešām esmu pārliecināts, ka šīs krimināllietas ierosināšana un tālāk sekojošie notikumi bija pilnīgi politiski. Politiski motivēti. Bija kāds plāns, kas visnotaļ nebija droši vien nekādā ziņā publisks, un vēl tagad nav zināms, lai nonāktu pie Saeimas atlaišanas, kura neatbilda Satversmei. Es ceru, ka zināt Satversmi. Šis Saeimas atlaišanas pants ir personāla akts, par kuru jāatbild ir konkrētai personai, kas šo personāla aktu izdod. Kā jūs zināt, Zatlera kungs ievēlēts netika. Ja gadījumā situācija būtu tāda, ko, protams, pie tik masīva spiediena grūti iedomāties, ka varēja citādi notikt. Bet, ja referendumā nebūtu apstiprināta šī Zatlera kunga nelikumīgā iniciatīva, tad iznāktu, ka jāatlaiz ir prezidents Bērziņš. Tātad Zatlera kungam, izdodot savu personālo aktu, vajadzēja atturēties to izdot pēdējās savas darbības dienās. Tas ir pret Satversmi. Un tālāk sekoja šie notikumi, kas jau bija politiskas partijas dibināšana ar visām šīm milzīgām, ja tā var teikt, politiskām anturāžām, kas tikai to apstiprina. Un tas ir slikti, tas ir apdraudējums demokrātiskai valstij, ja augstākās valsts amatpersonas atļaujas pārkāpt Satversmi. Un par to pēc tam neviens neatļaujas pat uzrakstīt.”

I.Sudraba pateicas **A.Šķēlem** un dod vārdu **A.Tralmakam**.

A.Tralmaks: “Man liekas, līdzīgi, tāpat kā Šķēles kungs, es ne reizi neesmu aicināts uz nopratināšanu un neesmu saņēmis ielūgumu sniegt kaut kāda veida paskaidrojumu izmeklētājiem šī kriminālprocesa ietvaros. Tāpēc man ir pārsteigums, ka es šeit atrodos.”

I.Sudraba: “Vai jūs esat iepazinies ar publiskajā telpā publicētajām tā sauktajām “Rīdzenes” sarunām?”

A.Tralmaks: “Es esmu daļēji noklausījies tās, atrodoties automašīnā, kad kaut kur braukāju. Bet tā detalizēti izlasījis tās neesmu.”

I.Sudraba: “Un cik bieži jūs esat ticies ar Aināru Šleseru viesnīcā “Rīdzene”? Un, ja jā, tad kādā sakarā?”

A.Tralmaks norāda: “Man liekas, man ir bijusi viena tikšanās ar Aināru Šleseru viesnīcā “Rīdzene”.

I.Sudraba: “Un kāda ir jūsu saistība ar laikrakstu “Diena”? Ko jūs varat paskaidrot detalizētāk?”

A.Tralmaks: “Tā ir diezgan gara vēsture. Savulaik es biju laikraksta “Diena” direktors 2006.gadā; 2007.gada sākumā es beidzu savas darba tiesiskās attiecības ar laikrakstu “Diena”, un, sākot ar 2009.gada, manuprāt, 7.jūliju, kļuva par Luksemburgas uzņēmuma *Nedela* īpašnieku un valdes locekli, kurš iegādājās akcijas akciju sabiedrībā “Diena” un pārņēma pārdsaistības no *Bonnier AB*.”

I.Sudraba: “Un vai jūs esat kaut kādā mērā centies ietekmēt laikraksta “Diena” publikāciju saturu?”

A.Tralmaks: “Es biju valdes priekšsēdētājs no 2009.gada līdz 2010.gada aprīlim. Un šajā laikā bija divas redaktores, kuras atbildēja par saturu. Viena no viņām bija Nellija Ločmele-Tjarve, un otra – pēc Nellijas Ločmeles-Tjarves darba tiesisko attiecību pārtraukšanas – bija Dace Andersone. Man patiesībā nebija baigi daudz laika, lai nodarbotos ar satura ietekmēšanu vai sniegtu kaut kādus norādījumus redaktorēm. Un, kā jums, komisijas locekļiem, droši vien ir zināms, Nellijai Ločmelei-Tjarvei kaut kādus norādījumus sniegt ir praktiski neiespējami. Tas pats attiecas arī uz Daci Andersones kundzi. Es pārsvarā rūpējos par to, lai 1800 cilvēki saņemtu ikdienā algu. Akciju sabiedrība “Diena” tajā laikā – Šķēles kungs ļoti pareizi norādīja – bija praktiski maksātnespējīga. Tas bija bankrotējošs uzņēmums: saistību apjoms pārsniedza aktīvu apjomu vairākkārtīgi. Tas bija tikai jautājums – kurš kurā brīdī, jeb, pareizāk sakot, kuram kurā brīdī *Bonnier AB* būtu gatavi nomest šo aktīvu par jebkuru cenu. Un mans uzdevums visā šajā laikā bija tikai un vienīgi viens – palielināt naudas plūsmas rezervi, lai varētu izmaksāt algas, lai cilvēki saņemtu ikdienā to, ko viņi ir nopelnījuši, lai varētu

uzturēt savas ģimenes. Un tie nav tikai redakcijas darbinieki, tie ir arī visi pārējie – pāri par tūkstoti cilvēku.”

I.Sudraba: “Un kā jūs varat raksturot arī, iespējams, zināmo par Aināra Šlesera kaut kādām slēptām īpašumtiesībām?”

A.Tralmaks: “Manas attiecības – pareizāk sakot, tas ir droši vien stāsts, kurš ir daudz garāks par to, cik tam ir atvēlēts šodien laika. Bet es pārstāvēju uzņēmumu, zviedru uzņēmumu *Catella*, kurš noslēdza konsultāciju līgumu ar Luksemburgas aktīvu pārvaldnieku *Luxembourg Financial Services*, kura pārstāvis – Kalle Norbergs. Un šis konsultāciju līgums paredzēja divas lietas: viena ir – palīdzēt konsultēt par uzņēmuma iegādi, otra – par aktīvu pārvaldi, lai stabilizētu to finanšu situāciju, kurā akciju sabiedrība “Diena” bija. Un, ja uz to visu skatās no plašākas perspektīvas, – 2009.gadā vairāki uzņēmumi atradās, pareizāk sakot, visi Baltijas mediju uzņēmumi atradās katastrofālā stāvoklī. Kalle Norbergs iepriekš bija akciju sabiedrības *Eesti Ekspress Grupp* padomes loceklis, un viņam radās ideja, ka vajadzētu šos aktīvus konsolidēt visā Baltijā un pārveidot, sadalīt to aktīvu daļu, kas ir mediju aktīvu daļa, un to, kas ir Šķēles kunga nosauktie ilgtspējīgie aktīvi jeb maza riska aktīvi. Rezultātā *LFS* noslēdza ar *Catella* konsultāciju līgumu, un mēs kopā ar Kalli uzrunājām *Eesti Ekspress* īpašnieku, kas tajā brīdī un joprojām ir Hanss Luiks, par iespējamo iegādi un dažus citus arī. Tā rezultātā mums radās doma, ka varētu radīt šo Baltijas mediju fondu un ar laiku, atdalot šos aktīvus no labajiem un sliktajiem, piedāvāt tos publiskajā piedāvājumā biržā. Tas bija mūsu starta biznesa plāns. Tālāk tas plāns attīstījās tā, ka, pirmkārt, mums atteica *Eesti Ekspress Grupp*. Pēc tam kad mēs mēģinājām iegādāties prasījuma tiesības pret *Eesti Ekspress Grupp* no SEB bankas, arī tas mums neizdevās. Tas notika 2010.gada februārī martā. Nu, rezultātā *LFS* zaudēja savu investoru interesi par šo plānu, un 2010.gada aprīlī man tika palūgts uzrakstīt iesniegumu par atkāpšanos no valdes priekšsēdētāja amata.”

M.Šics: “Man ir daži jautājumi. Pirmais: kas ir Roulendu ģimene? Kā viņi nonāca Latvijā? Un kas ir zināms jums par viņu interesi par “Dienu”? Un tajā sakarībā – ar kādu peļņu savu darbību beidzāt viņu labā? Un cik reizes jūs kā uzņēmuma vadītājs, direktors tajā periodā, esat ar viņiem ticis personīgi?”

A.Tralmaks: “2009.gadā, kā jau es teicu, *Bonnier AB* ļoti steidzināja šo darījumu. Viņi vēlējās, lai mēs pārņemam šīs saistības un iegādājamies akcijas līdz jūnija beigām. Starplaikā viņi mums draudēja ar to, ka ir cits pircējs; pēc visa spriežot un pēc baumām, ko es mēģināju pēc tam arī pārbaudīt tirgū, tā bija Krievijas mediju grupa “Neatkarīgā mediju grupa” (tulkojums tam visam), *Izvestija* izdevējs. Ar mani tikās persona, vārdā Aleksandrs Gudkins, kurš arī mēģināja noskaidrot, kādā stāvoklī pašreiz atrodas “Diena”. Uz to, protams, es neko īpaši daudz viņam nenorādīju, bet informēju Kalli Norbergu par to. Un mēs sākam daudz forsētāk darboties un izpildīt visus tos norādījumus, ko *Bonnier AB* mums deva, lai paspētu noslēgt šo darījumu līdz jūnija

beigām. Nu lūk! Un tajā brīdī Kalle Norbergs pārstāvēja *Luxembourg Financial Services*, kas ir Luksemburgā regulēta aktīvu pārvaldes struktūra *Asset Manager*. Un viņš bija piesaistījis līdzekļus, un vienā no reizēm, kas bija jau tuvu tam, ka mēs iegādājāmies “Dienu”, Monako viņš iepazīstināja mani ar vienu no saviem potenciālajiem finansētājiem, kas ir Džonatans un Deivids Roulendi. Viņi mani izprašāja par biznesa plānu, bet mūsu noruna ar Kalli bija tāda, ka es nedrīkstu izpaust viņu vārdu, jo viņi ir tikai finansētāji, respektīvi, viņi ir *Luxembourg Financial Services* klienti, un tādā veidā es pārķāptu likumdošanu, kas aizsargā klientu tiesības, nu, datu aizsardzības likumu, ar ko tiek regulēts aktīvu pārvaldes uzņēmums. No šī brīža tad es esmu ticis vairākkārt ar Džonatanu un Deividu Roulendiem gan Luksemburgā, gan Monako, gan arī viņu Londonas birojā.”

M.Šics: “Kādēļ Roulendu ģimene neparādījās publiskajā vidē Latvijā? Viņi no tā izvairījās.”

A.Tralmaks: “Viņi ir apmeklējuši akciju sabiedrību “Diena”, viņi ir snieguši intervijas. Bet viņu biznesa pieeja ir, ka viņi nevēlas pārāk lielu publicitāti. Īstenībā tas bija viens no iemesliem, kādēļ viņi tik ātri pabeidza šo projektu, jo vairs nejutās komfortabli ar to publicitātes apjomu, ar kādu viņiem nācās saskarties šī darījuma ietvaros.”

M.Šics: “Kas jūsu vadības laikā noteica “Dienas” redakcionālo politiku?”

A.Tralmaks: “Kā jau es minēju, redakcionālo politiku noteica redaktori. Tā bija tradīcija, kas tika iedibināta akciju sabiedrībā “Diena” vēl tajā laikā, kamēr es biju tās direktors, nu, laikraksta “Diena” direktors. Redakcionālo politiku noteica redaktors. Un šajā konkrētajā gadījumā tā bija Nellija Ločmele-Tjarve, vēlāk, pēc viņas aiziešanas, tā bija Dace Andersone.”

M.Šics: “Kas ir zināms par to, kāda “Dienai” ir saistība ar Šlesera kungu, Lemberga kungu un Šķēles kungu?”

A.Tralmaks: “Līdz šim pašam publikāciju brīdim vai droši vien agrāk, kad izskanēja šī informācija par krimināllietas ierosināšanu, es neko nezināju par to, ka šīs iepriekš nosauktās personas būtu bijušas šī uzņēmuma līdzīpašnieki.”

A.Judins: “Dzirdēju, ka jūs esat uzņēmīgs cilvēks. Vai atbilst patiesībai informācija, ka, vēl strādājot “Dienā”, kādreiz jūs aizbraucāt uz Zviedriju un jums bija tikšanās ar *Bonnier* vadību, un jūs piedāvājāt savu kandidatūru kā “Dienas” vadītāju? Proti, tad jūs gribējāt aizvietot, aizstāt Ašeradena kungu?”

A.Tralmaks: “Vai tam ir kaut kāds sakars ar šo komisiju? Es speciāli neesmu lūdzis nevienu aizstāt Ašeradena kungu viņa amatā, jo Ašeradena kungs ir ilgstoši bijis akciju sabiedrības “Diena” vadītājs. Un man nekādā ziņā nav bijusi vēlēšanās viņu aizstāt.”

Tas, ko es esmu varbūt lūdzis, esmu paudis savu redzējumu par akciju sabiedrības “Diena” nākotni 2007.gadā Zviedrijas vadībai un īpašniekiem, norādot uz tiem riskiem, kuri acīmredzot radīja problēmas 2008.–2009.gadā.”

A.Judins: “Bet vai nebija tā, ka pēc šīs sarunas jūs zaudējāt darbu “Dienā”?”

A.Tralmaks: “Pēc šīs sarunas es noteikti nezaudēju darbu “Dienā”. Pēc šīs sarunas konsekvences nebija nekādas, jo šī saruna noritēja jau tad, kad es biju izlēmis strādāt un parakstījis līgumu ar *Catella Corporate Finance*.”

A.Judins: “Un tad kā bijušajam “Dienas” darbiniekam jums ir izdevies pārliecināt *Bonnier*? Vai viņi paši jūs sameklēja, vai jūs aizbraucāt pie viņiem un palūdzāt, lai viņi jums pārdod?”

A.Tralmaks: “Akciju sabiedrība “Diena” bija noalgojusi konsultantu, kas nodarbojās ar akciju sabiedrības “Diena” pārdošanu. Šis konsultants bija *KPMG*. Viņi izplatīja informācijas memorandu par akciju sabiedrību “Diena” ļoti daudzām personām. Tajā skaitā, protams, es tiku uzrunāts kā viens no potenciālajiem konsultantiem jeb zinošajām personām, kurš varētu redzēt... kurš varētu būt no potenciālajiem pircējiem.”

A.Judins: “Vai jūs bijāt tāds cilvēks, kurš piedāvāja Šleseram, Lembergam iegādāties “Dienu” pastarpināti, ar jūsu līdzdalību?”

A.Tralmaks: “Es neesmu piedāvājis ne Šleseram, ne Lemberga kungam, ne Šķēles kungam iegādāties “Dienu”.”

A.Judins: “Vai varbūt minētie kungi piedāvāja jums palīdzēt viņiem kļūt par īpašniekiem?”

A.Tralmaks: “Es neesmu saņēmis šādu piedāvājumu.”

A.Judins: “Vai jums bija kontakti ar Šleseru, Lembergu, Šķēli 2009.gadā?”

A.Tralmaks: “2009.gadā es neesmu kontaktējies ar šiem kungiem un viņi nav kontaktējušies ar mani.”

A.Judins: “Vai viņi nekontaktējās ar jums pastarpināti, izmantojot citus cilvēkus?”

A.Tralmaks: “Viņi nav kontaktējušies ar mani pastarpināti, izmantojot citus cilvēkus.”

A.Judins: “Kāda loma bija Kallem Norbergam? Vai viņš bija patiesais īpašnieks?”

A.Tralmaks: “Kalle Norbergs, kā jau es minēju, bija *Luxembourg Financial Services* īpašnieks un valdes loceklis. *Luxembourg Financial Services* nodarbojās ar aktīvu pārvaldi. Likuma izpratnē tā ir savdabīga bankas struktūra bez tiesībām pieņemt depozītus.”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, kad *Jonathan Rowland* ar ģimeni apmeklēja Latviju, vai jūs bijāt aicināts uz restorānu Ķīpsalā? Vai jūs bijāt kopā ar viņiem vai ne?”

A.Tralmaks: “Mums bija vakariņas ar redakcijas darbiniekiem, cik es atceros, viesnīcā “Bergs”. Ķīpsalā es neatrados, nē.”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, vai jums kaut kas ir zināms par minēto, tieši par Šlesera, Lemberga, Šķēles interesi par avīzi “Diena” un tās koncernu? Kurā brīdī tieši tā interese viņiem parādījās?”

A.Tralmaks: “Ziniet, tie ir minējumi. Un es gribētu tomēr balstīties uz faktiem. Par minējumiem un baumām esmu dzirdējis ļoti daudz. Es pats arī mēģināju noskaidrot, cik tie ir pamatoti, 2010.gadā mēģinot rast iespēju tikties ar kungiem, lai noskaidrotu, vai tā ir patiesība. Bet, man liekas, izņemot tikšanos ar Šlesera kungu, man nekas cits nebija izdevies.”

A.Judins: “Ralfs Kļaviņš vienā sarunā stāstīja, ka jums tika samaksāti 400 tūkstoši. Kāpēc tik maz?”

A.Tralmaks: “Es neesmu saņēmis, un ar mani saistīties uzņēmumi nav saņēmuši nekādus līdzekļus no RTO. Arī skaidru naudu nē.”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, pie mums bija Uldis Salmiņš, Guntis Bojārs, un viņi stāstīja par Šlesera, Šķēles, Lemberga ietekmi uz notikumiem “Dienā”. Vai ir iespējams, ka īpašnieks, kurš ir tas patiesais īpašnieks, – jūs – neko tamīdzīgu neredzējāt?”

A.Tralmaks: “2009., 2010.gadā man nav informācijas par šādu vēlmi ietekmēt procesus akciju sabiedrībā “Diena”, laikrakstā “Diena”, “Dienas Biznesā”, reģionālajā preses grupā “Diena” vai žurnālos, žurnālu izdevniecībā “Diena”. Līdz ar to es nevaru apgalvot, ka individuāli žurnālisti nav mēģinājuši saņemt kaut kādus norādījumus, bet, konkrēti runājot par mani, es šādus norādījumus neesmu saņēmis un tālāk neesmu tos nodevis – ne Nellijai Ločmelei kā redaktorei, ne Dacei Andersonei. Es jau minēju – mūsu interese balstījās uz to, ka mēs vēlējāmies iegādāties aktīvus, kuru vērtība bija degradēta ar ekonomiskajiem notikumiem 2008., 2009.gadā, konsolidēt šos aktīvus, atdalīt to risku, kas ir saistīts ar mediju izdevniecību, no tā riska, kas ir saistīts ar ilgtermiņa ieguldījumiem, un ar laiku vai nu pārveidot to par ilgtermiņa ieguldījumu fonda daļās, vai arī kotēt kādā no Baltijas biržām. Mēs skatījāmies arī uz citiem aktīviem, kas tajā laikā bija pieejami tirgū.”

A.Judins: “Vienā sarunā mēs varam lasīt tādu tekstu par jums: “Ko Tralmaks tur darīja? Es nezinu... “Dienai” ir debitori, kam ir virs 30 dienām maksājumi nokavēti – 1,2 miljoni latu? Nu... viņam tas bija revanšs pret Sarmīti Ēlerti un Arvilu (droši vien Ašeradenu), bet uz akcionāriem viņš nešancēja nemaz. Nemaz!” Kā jūs domājat, kāpēc Koziola kungam bija tāds vērtējums par jūsu saimniecisko darbību? Jūs bijāt slikts vadītājs?”

A.Tralmaks: “Es nezinu. Es nevaru komentēt Koziola kunga vērtējumu. Ja viņš uzskata, ka es esmu slikts vadītājs, viņš var tā domāt.”

A.Judins: “Bet, atgriežoties pie pamatjautājuma, es vēlreiz gribu skaidri dzirdēt atbildi: jūs bijāt īpašnieks, jums bija nolūks kļūt par īpašnieku un jūs nepildījāt citu personu uzdevumus?”

A.Tralmaks: “Es biju īpašnieks. Tā bija mana griba. Mana vēlme bija kļūt par īpašnieku, mana vēlme bija nopelnīt no šī darījuma, un es pārdevu savas zināšanas kā konsultants, kurš ir nodarbināts *Catella Corporate Finance*. Tas ir tas, kā es nopelnu līdzekļus, Judina kungs!”

A.Tralmaks nobeigumā pauž: “Man nav īpašas vēlmes. Es domāju, ka likumdošanā, kas pastāvēja 2009., 2010.gadā, bija vairāki trūkumi, kurus droši vien komisijai būtu vērts ņemt vērā. Un es esmu daudz par to domājis. Viens no tiem trūkumiem ir neapšaubāmi tas, ka stratēģiskie aktīvi, kādi neapšaubāmi bija akciju sabiedrība “Diena”, valstij ir jāizmanto iespēja iestāties kā akcionāram vai glābt šādus aktīvus, tāpat kā tika glābta “Parex banka”. Jo, ja mēs paskatāmies uz to, kas bija akciju sabiedrība “Diena” 2009., 2010.gadā vai 2008., 2007.gadā, – tas bija viens no stratēģiskajiem aktīviem. Līdz ar to, manuprāt, lai nenonāktu tādā situācijā, kādā šis uzņēmums atradās 2009.gadā, ir jāparedz iespēja valstij iestāties, lai izmantotu pirmpirkuma tiesības. Tas ir jūsu ziņā, kā jūs to izlemsiet, bet ļaut šo aktīvu pārņemt savā vadībā, lai tas nenonāktu tādās rokās, kādās tas varēja nonākt citu apstākļu sakrītības dēļ.”

L.Sudraba pateicas **A.Tralmakam** un sāk **V.Koziola** izjautāšanu: “Cik bieži jūs esat ticis ar Aināru Šleseru viesnīcā “Rīdzene”? Kādā sakarā ir bijušas šīs tikšanās?”

V.Koziols: “Ainārs Šlesers ir sens mans draugs. Sākumā viņš man bija biznesa partneris, pēc tam mēs kļuvām par draugiem. Un es ar Aināru Šleseru esmu ticis ļoti bieži gan viesnīcā “Rīdzene”, gan pie viņa mājās, gan esmu braucis arī komandējumos, biznesa ceļojumos ar viņu. Tā ka esmu ticis pietiekami bieži.”

L.Sudraba: “Un interese par laikrakstu “Diena”. Varbūt varat detalizētāk pastāstīt, kāpēc tā radās, kādā saistībā, pēc kā iniciatīvas?”

V.Koziols: “Ostas uzņēmums, kurā es biju akcionārs. Šķēles kungs bija mazliet neprecīzs, ostas uzņēmumā RTO, un RTO vēsture ir ļoti gara, sena vēsture, kā RTO uzņēmums transformējās no novārguša uzņēmuma. Jā, tas bija mazs uzņēmums, kurā konsolidācija notika četru piecu gadu laikā. Un no 40 maziem uzņēmumiem tika izveidots liels vadošais uzņēmums ostā – Rīgas ostā. Šī transformācija notika četru piecu gadu laikā, kad es ar savu biznesa partneri Turmudu Stēni Johansenu piedalījos šinī projektā, ieguldīju savu naudu, es uzveru – savu naudu! – ieguldīju. Un konsolidējām šos daudzus uzņēmumus. Un vienā no tādiem uzņēmuma attīstības brīžiem uzņēmums bija pelnošs. Katru gadu uzņēmums maksāja dividendes – labas dividendes. Uzņēmumam bija brīvi līdzekļi. Tika izsniegts aizdevums akciju sabiedrībai “Diena”. Un tā kā arī es biju akcionārs RTO, es redzēju, cik netalantīgi, vieglprātīgi un neprofesionāli tika vadīta akciju sabiedrība “Diena”, un tad es teicu: “Tā nedrīkst darīt!” Sakarā ar to, ka tā bija arī mana nauda, kas tika aizdota. Es redzēju, ka šī nauda tika izlietota nepareizi. Tad es teicu, ka ir jāmaina vadība, un es pats gribēju kļūt par īpašnieku un pats šo uzņēmumu arī vadīt, tāpēc ka uzskatīju, ar savu mediju pieredzi, kas man bijusi pirms tam, sākot no darbības “Atmodā”, žurnālā “Republika”, sporta žurnālā, es uzskatīju, ka varu šo akciju sabiedrību vadīt labāk. Un es tad nu, tā es kļuvu arī par akciju sabiedrības “Diena” īpašnieku, tāpēc ka bija aizdota nauda un vajadzēja glābt šo situāciju, kāda bija akciju sabiedrībā “Diena”. Jūs ļoti labi atceraties – bija šīs redaktoru nomainīšanas, smieklīgās un absurdās situācijas ar laikraksta darbiniekiem, un tas bija vienkārši ļoti, ļoti slikti. Un skaidrs, ka, teiksim, šis aizdevums tika apdraudēts, jo, ja tā lieta turpinātos, tad šis aizdevums droši vien būtu jānoraksta.”

I.Sudraba: “Labi. Un vai Ainārs Šlesers jums izvirzīja kaut kādas prasības laikraksta iegādei?”

V.Koziols: “Aināram Šleseram bija daudzas. Manuprāt, Šķēles kungs ļoti precīzi pateica par Aināra tādu dzīves, pasaules un telpas redzējumu. Aināram bija ļoti daudzas domas un viedokļi, kā būtu jādara pareizi lietas tanī vai citā situācijā. Tāpēc, ka viņš ir mans draugs un ilgi es viņu pazīstu, es sapratu, ka ar viņu strīdēties ir bezcerīgi. Vieglāk un ātrāk ir viņu noklausīties un pēc tam darīt kaut kā savādāk. Mēs ļoti bieži esam runājuši, un esam ļoti bieži diskutējuši, un arī es esmu noklausījies viņa viedokļus par to vai citu jautājumu, kas būtu jādara ne tikai akciju sabiedrības “Diena” sakarā, bet arī daudzus citos jautājumos. Bet ar to arī mana, teiksim, ar šo noklausīšanos viss bija beidzies. Man bija pašam savi plāni, pašam savs redzējums, ko es arī, atrodoties akciju sabiedrībā “Diena” kā īpašnieks un arī valdes priekšsēdētājs, realizēju un strādāju, pats savus plānus un savu vīziju izstrādāju. Par saturu bija pārdomas, viedokļi. Bet es noklausījos šīs pārdomas, un ar to arī viss beidzās. Tomēr es domāju, Bojāra kungs jums apliecināja, es nezinu, es nebiju klāt, un es neesmu arī sekojis līdzi, ko Bojāra kungs. Bet man nevar pārņemt neviens no laikraksta darbiniekiem, ka tajā laikā, kad es biju laikrakstā “Diena”, ka es kādam būtu licis, lūdzis vai tur, nezinu, ultimātus uzstādījis, ka būtu kaut kas jāraksta tā vai savādāk. Es to nekad neesmu darījis.”

I.Sudraba: “Un kā jūs vērtētu Šlesera projektu? Nu es viņam pielikšu tādu varbūt birku, bet, atkal izmantojot to informāciju, kas ir mediju telpā, mēs runājam par termiņuzturēšanās atļaujām. Vai jūs arī esat guvis kaut kādu labumu no šī?”

V.Koziols: “Tik daudz laika šai komisijai nebūs, lai noklausītos manu lekciju par uzturēšanās atļaujām. Es negribētu teikt, ka tas ir Šlesera projekts. Es gribētu teikt, ka šim projektam, kā jūs labi teicāt (es pilnīgi piekrītu, ka tas ir projekts), un tas ir valstisks projekts, no kura, manuprāt, ja to pareizi realizētu, valsts var gūt labumu. Šāda veida termiņuzturēšanās atļauju projekti eksistē arī tādās valstīs kā Lielbritānija, Šveice, Austrija, Kanāda, Singapūra. Tagad arī ņemuši pieredzi no mums, no mūsu Latvijas labās pieredzes, pat Polija tādus projektus ir īstenojusi. Un šī ideja radās, man apmeklējot vairākus seminārus, ko organizēja Šveices kompānija *Henley & Partners*. Tā ir viena no pasaules vadošajām kompānijām, kas nodarbojas ar investīciju imigrācijas jautājumiem. Tā ir kompānija, kura konsultē ļoti daudz valdības ar vienu mērķi – padarīt valstu likumdošanu konkurētspējīgu, piesaistot turīgus, bagātus investorus. Jebkurai valstij, tai skaitā arī Latvijai, manuprāt, ir nepieciešami un vajadzīgi turīgi, bagāti investori, kuri būtu gatavi, Latvijā uzturoties, investēt līdzekļus – un investēt šeit lielus līdzekļus. Un es arī piedalījos pie šīs pirmās likumdošanas fāzes lobēšanas, es to neslēpšu. Es biju uzaicinājis uz Latviju arī šīs *Henley & Partners* īpašnieku Kristianu Kalina kungu. Mēs tikāmies arī... viņš bija arī Saeimā. Mēs tikāmies ar Drošības komisijas pārstāvjiem, mēs tikāmies ar ekonomikas ministru Kampara kungu toreiz, ja nemaldos, mēs tikāmies ar prezidenta padomniekiem, lai izstāstītu, kāda ir būtība šādām termiņuzturēšanās atļaujām, ko tās valstij var dot. Tā ka es esmu ļoti pārliecināts un ļoti kaismīgs šīs likumdošanas piekritējs, jo uzskatu, ka tādi Eiropas fondi, manuprāt, nodara lielu ļaunumu valstij, jo tā nav nopelnīta nauda. Un, ja mēs pierodam pie šādiem Eiropas fondiem, tad 2020., 2021.gadā tie beigsies. Es domāju, ka Latvijai būs lielas pagājas. Mēs nezināsim, ko darīt. Nebūs vairs naudas, un es domāju, ka šī atļauju... uzturēšanās atļauju politika, pareiza šīs likumdošanas realizācija varētu dot lielus papildu ienākumus Latvijas Republikai. Vai šī likumdošana tagad ir pareiza? Nē, nav pareiza, tā ir sakropļota, un mēs vairs neesam konkurētspējīgi valstī. Un vai es esmu guvis personīgus labumus? Es... man nav līdzīti tie cipari pašreiz, bet tas pēdējais cipars, ko es esmu... atceros, kad tika veikts pētījums pirms divarpus gadiem, Kanādas kompānija veica pētījumu... Ja es nemaldos, tie bija 2,2 miljardi eiro, ko šo gadu laikā šāda politika ir devusi – tiešu labumu – Latvijas ekonomikai. Protams, ka arī es esmu guvis personīgu labumu, jo esmu daļa no Latvijas ekonomikas. Viens no maniem uzņēmumiem arī ir specializējies apkalpot klientus, kuri iegulda naudu Latvijā. Kopā man ir bijuši kaut kādi pāri par 60 klientiem. Pilnīgi visi mani klienti ir saņēmuši atļaujas. Es ļoti rūpīgi pats veicu diezgan lielu šo klientu izpēti – kas ir šie cilvēki, ar ko viņi nodarbojas. Pēc iespējas ar viņiem pats tiekos personīgi, pārbaudu, kas viņi tādi, kādi ir viņu mērķi, kāpēc viņi investē naudu Latvijā. Un tie ir cilvēki, ja viņi ir spējīgi un vēlas investēt Latvijā 50 un vairāk tūkstošus, tad, ticiet man, tie nav pēdējie 50 tūkstoši, ko viņi Latvijā investē. Viņiem vēl ir nauda. Tie ir turīgi uzņēmēji, kuri izvēlas

Latviju par tādu vietu, kur iespējams investēt ar mērķi attīstīt biznesu. Man ir vairāki piemēri, kur šie uzņēmēji ir kļuvuši par maniem biznesa partneriem.”

I.Sudraba: “Un 2012.gadā jūs atstājāt uzņēmumu. Mēs runājam par “Dienu”, un tad tādā gaismā kā īpašnieks iznāk Rīgas tirdzniecības osta. Kā jūs skaidrojat šādu īpašnieku maiņu, un kādu iemeslu dēļ jūs atstājāt uzņēmumu?”

V.Koziols: “Man bija sava vīzija, savs redzējums, kā tālāk attīstīt laikrakstu “Diena”. Bet, lai šo vīziju realizētu, bija nepieciešami mani personīgie līdzekļi lielākā apmērā, nekā toreiz man bija iespējams piesaistīt. Man bija pietiekami līdzekļu, bet man bija tik un tā jāpiesaista vēl līdzekļi. Mana vīzija bija šo akciju sabiedrību pārņemt simtprocentīgi manā kontrolē un attīstīt tālāk kā savu biznesu. Taču, lai to izdarītu, bija nepieciešams apmaksāt pilnīgi visu aizdevumu, kas tika izsniegts RTO, ko RTO bija izsniedzis. Tādu līdzekļu man nebija, un tāpēc tika pārdota. Es savukārt pārdevu visu savu līdzdalību RTO.”

I.Sudraba: “Un par Norvēģijas pilsoni Turmudu Stēni Johansenu. Vai jums ir kaut kādas attiecības ar viņu?”

V.Koziols: “Jā, Turmuds arī ir mans sens draugs, sens biznesa partneris. Ar to arī viss izteikts. Viņš ir mans draugs un biznesa partneris.”

I.Sudraba: “Un vēlreiz par “Dienu” pajautāšu. Vai kaut kādi reklāmas līgumi bija jāslēdz Aināra Šlesera vai kāda cita uzdevumā ar kādu uzņēmumu?”

V.Koziols: “Nē.”

M.Šics vaicā: “Tātad “Dienas” pirkums tika realizēts caur Rīgas tirdzniecības ostu. Un man ir tas konkrētais jautājums. Veicot šo darījumu, kāds jums bija amats Rīgas tirdzniecības ostā un kāds statuss?”

V.Koziols: “Es biju akcionārs. Caur mani un Turmudam piederēja 44 procenti kompānijas, kas saucās “Piejūras investīcijas”. Tas bija mūsu uzņēmums, un es biju akcionārs Rīgas tirdzniecības ostā – pastarpināti caur “Piejūras investīcijām”.”

M.Šics: “Otrais jautājums. Konkrēti saistībā ar publikācijām un sarunu publikācijām, kurās es neatradu pretrunas vai atšķirības arī krimināllietas materiālos. Tātad jūs sarunās ar Šleseru apņēmaties “redakcijas darbā ievērot sarkanās līnijas attiecībā uz laikraksta īpašnieku interesēm un sniegt garantijas, ka tās netiks pārkāptas”. Un mans jautājums ir: vai jūs šādu sarunu ar Šleseru atceraties? Un vai tāda ir bijusi? Un otrs – ko jūs bijāt domājis saistībā ar šīm sarkanajām līnijām un to ievērošanu?”

V.Koziols norāda: “Šīca kungs, es gribētu atturēties no jebkādiem komentāriem par šīm sarunām. Un tas ir tas mans komentārs, jo, ja tagad tāds jautājums ir, tad es izteikšu savu komentāru. Pat Lejas kungs ir izteicies, ka šīs sarunas ir fragmentāras. Es nezinu, kādas sarunas ir jūsu rīcībā. Es saņēmu dūšu, iztērēju naudu, iegādājos šo slaveno žurnālu. Kā to tur sauc? “Ir”. Nopirku. Paskatījos, palasīju mazliet. Pēc pirmajām piecām minūtēm pārtraucu lasīt, jo bija pilnīgi skaidrs, ka tās sarunas ir fragmentāras, rediģētas un kompilētas. Un, ja es par to esmu sācis runāt, nu vismaz vienu jautājumu, ja drīkst, pretjautājumu uzdošu. Kā jums liekas, kāpēc izmeklētāji, tik nopietni izmeklējot tik nopietnu krimināllietu, nekad nav paņēmuši mūsu balss paraugus? Mums pat nebija paņemti balss paraugi. Es varu atbildēt, ja drīkst. Es paturpināšu. Tāpēc, ka nav nekad vēlme bijusi šo lietu līdz galam novest, līdz beigām. Mums nav pat paņemti balss paraugi. Nav bijusi vēlme nemaz. Tika mēģināts politiski ietekmēt procesus. Tā ir mana pilnīga pārliecība, un šo tagad jau, teiksim, tad, kad Jums mājās nav, bet pie manis mājās bija kratīšana no paša rīta, un darba vietā kratīšana. Tu esi emocionāls, uztraucies un pārdzīvo. Viens viedoklis par šo visu lietu ir tagad, paejot gadiem, skatoties visu šo, es atvainojos, tādu vārdu negribas lietot, bet šo šova izrādi, man tā jāsaprot, šo realitātes šovu, teiksim tā, šo realitātes šovu. “Ugunsgrēks” ir beidzies, tagad notiek realitātes šovs ar oligarhu sarunām. Es esmu pilnīgi pārliecināts, ka tas ir vadīts un ir bijis tikai vienīgi politisku iemeslu dēļ – šīs izmeklēšanas ir bijušas un šīs lietas uzsāktas. Man tam ir vēl citi pierādījumi. Piemēram, izmeklētāji. Es nezinu, no kuras iestādes. Droši vien, ka no KNAB, manā darba kabinetā tika ierīkota videonovērošana. Viņi nezināja, ka manā kabinetā stāv, man bija apzagts kabinets, es biju ielicis mazu videokameriņu. Es nofilmēju, kā viņi liek videokameras manos kabinetos. Es zināju, ka manā kabinetā ir videokameras ieliktas. Manā mājā, piemēram, lai varētu notestēt, ir vai nav kādas IP adreses, manā mājā ir kameras, videonovērošanas kameras. Lai pret to cīnītos, KNAB izmeklētāji izdomāja ļoti labu iemeslu – visā teritorijā, visā Mežaparka rajonā, kurā es dzīvoju, tika atslēgta elektrība, lai videokameras nedarbotos, un pēc tam mājā ierāpjas cilvēki iekšā. Cita videokamera to ir nofiksējusi, ka ierāpjas cilvēki iekšā un pa manu pagalmu staigā. Nu tādas visnotaļ smieklīgas lietas. Ja tā būtu nopietna izmeklēšana, tad, es domāju, cilvēki tā nerīkotos. Vēl viens mazs piemērs tam. Es tūlīt beidzu, piedodiet, lūdzu! Divus gadus pēc tam, kad cilvēki trīs gadus bija klausījušies sarunas, un divus gadus pēc tam, kad bija slavenās kratīšanas, un tā tālāk, divus gadus pēc tam KNAB izdomāja, jā, jāpaskatās bankas kontu izdrukās. Pavaicāja bankām izdrukās. Kāpēc KNAB nevar palūgt bankas izdrukās Koziolam? Es labprāt pats iedošu tās. Man nav, ko slēpt. Pavaicājiet! Netaisiet šovu! Es iedošu jums savas bankas izdrukās. Un to izdara divus gadus pēc tam. Trīs gadus klausās sarunas, pēc tam taisa kaut kādas darbības un pēc tam izdomā ā, pagaidiet, bankas kontā arī ir jāpaskatās, varbūt tur kaut ko var atrast. Tikai pēc diviem gadiem KNAB paprasīja bankām izdrukās. Normāla lieta tā ir? Tā ka es esmu pilnīgi pārliecināts. Es šīs sarunas negribu komentēt un nekomentēšu. Tās ir safabricētas, sarediģētas un nepilnīgas. Piedodiet, Šīca kungs!”

M.Šics: “Paldies. Tātad vēl viens jautājums, manuprāt, būtisks. Stēne Johansens. Kriminālprocesā viņš pārstāv akciju sabiedrību “Diena”. Kā viņš nokļuva padomē, un kas viņu ieteica?”

V.Koziols: “Es viņu ieteicu. Es vēlreiz saku, tas ir mans draugs un mans biznesa partneris. Viņam ir milzīgi liela pieredze, viņš ir pēc izglītības ekonomists un finansists. Es viņu ieteicu padomē un viņš arī mums palīdzēja. Mēs braucām un mācījāmies no norvēģu medijiem, kā var pāriet, jo es esmu pārliecināts, ka drukātie mediji ar laiku (un to jau mēs tagad redzam dzīvē), ka drukāto mediju ietekme, drukāto mediju īpatsvars samazināsies par labu digitālajiem medijiem. Un tur mums bija tieši tas, kas mums palīdzēja kā konsultants konsultēt, kā to labāk darīt. Viņam bija lieliska pieredze arī ar Orfu grupu, kurā arī mums bija sakari, kura ir to ļoti veiksmīgi izdarījusi. Mēs vienkārši konsultējām, viņš mums palīdzēja. Es viņu ieteicu, un viņš bija tā kā mans ieteikts kandidāts.”

M.Šics: “Un mans pēdējais jautājums jums kā faktiski biznesmenim. Vai astoņu laikraksta “Diena” galveno redaktoru nomainīja piecu gadu laikā, astoņi redaktori piecu gadu laikā! Seši valdes priekšsēdētāji izdevniecībā “Dienas Mediji”. Vai tas nav kaut kas neparasts un vispār faktiski novedošs jebkuru uzņēmumu līdz bankrotam?”

V.Koziols: “Tāpēc jau es jums teicu, Šica kungs, es arī biju liecinieks tam, kā šie redaktori tika mainīti. Es sapratu, ka tādā veidā, nu nekādā veidā mēs savu aizdevumu neatgūsim. Bija jāsāk darīt kaut kādas nopietnas lietas un bija jāsāk nopietni strādāt, lai šo akciju sabiedrību sakārtotu. Un kas bija jādara, lai šī akciju sabiedrība nekļūst par izsmiekla objektu, bet atgūst, teiksim, veco labo “Dienu”, tikai citā ietērpā, citā manā redzējumā, citā, teiksim, modernā virzienā. Protams, tas ir smieklīgi un nožēlojami, tāpēc jau arī šie finanšu rādītāji bija tādi, kādi tie bija, – tie nebija spīdoši.”

A.Judins vaicā: “Labdien! Sakiet, lūdzu, kāpēc jums, Latvijas uzņēmējam, lai kontrolētu uzņēmējdarbību Latvijā, nu, citu firmu, bija jāveido uzņēmums Šveicē? Es domāju *ZEIN Holding*. Kāpēc tieši bija jāizmanto Šveices uzņēmums?”

V.Koziols: “Man uzņēmumi ir ne tikai Šveicē, man uzņēmumi ir arī Norvēģijā. Un Šveices uzņēmums *ZEIN Holding*. Šveices likumdošana ir ļoti pretimnākoša un laba holdinga uzņēmumiem. Holdinga uzņēmumi Šveicē nemaksā nodokļus, nulles nodoklis ir peļņas nodoklis Šveices holdinga struktūrām, un tāpēc es izveidoju uzņēmumu *ZEIN Holding* Norvēģijā. Šajā uzņēmumā *ZEIN Holding*, uzņēmumam *ZEIN Holding* piederēja ļoti daudzas manas kapitāldaļas ne tikai Latvijā, bet arī Norvēģijā, un ne tikai ar ostu saistītās. Dēļ labvēlīgas likumdošanas.”

A.Judins: “Kā es sapratu, jums ir tādas ļoti labas, uzticības pilnas attiecības ar Šleseru. Kad izveidojās tādas attiecības?”

V.Koziols: “Man tiešām ir draugi, divi trīs draugi, ar kuriem tik tiešām. Man grāmatveži tā arī teikuši, tas pats Turmuds Stēne Johansens. Attiecības bija izveidojušās tā, ka mēs ļoti bieži veicām darījumus un pēc tam gada beigās grāmatveži saka: “Viestur, jums tur kaut kādi naudas maksājumi bijuši, a kur līgumi ir?” Mēs sakām: “Ā, nu mēs tad uzrakstīsim!” Aināru Šleseru es pazīstu vismaz, es jums gadu nepateikšu. Nu, viņam bija, ja es nemaldos, 20 gadi, kad es iepazinos ar viņu, tad jāreķina atpakaļ. Mani iepazīstināja ar viņu, kad viņš bija jauns cilvēks, jauns uzņēmējs, kurš bija nodzīvojis Norvēģijā vairākus gadus, viņš atnāca pie manis uz biroju un mēs kopā ar vienu citu norvēģu investoru izveidojām Oslo uzņēmumu, kas saucās “Latvijas Informācijas un tirdzniecības centrs”. Un viņš bija tajā centrā direktors, Ainārs. Nu, tie bija deviņdesmito gadu sākums tas bija, piedošanu, deviņdesmito gadu sākums tas bija. 1989.gads, deviņdesmito gadu sākums tas bija.”

A.Judins: “Jums bieži bija tā, ka viens otram, piemēram, varēja aizdot naudu bez papīra?”

V.Koziols: “Biežāk, nekā jūs iedomājaties! Mēs nekad ar Aināru viens otru neesam piemānījuši.”

A.Judins: “Kāpēc tad 2009.gadā Šleseram aktualizējās jautājums par savu interešu legalizāciju? Kāpēc viņš tieši tad nolēma skaidri pieteikties kā īpašnieks tiem uzņēmumiem?”

V.Koziols: “Man viņš neko tādu nav teicis, es atvainojos!”

A.Judins: “Jūs neesat dzirdējis par viņa vēlmi kļūt par īpašnieku tiem uzņēmumiem?”

V.Koziols: “Atbildēšu mazliet sarežģītāk un garāk, var būt, ka man izdosies jūs tā kā, nu atbildēt uz šo jautājumu. Tai brīdī, kad Ainārs kļuva par politiķi, mēs ar Turmudu Stēni Johansenu ļoti labi sapratām, ka mēs esam zaudējuši ļoti labu biznesa partneri. Man ar Aināru bijušas ļoti daudzas tādas sarunas, kad es esmu teicis: “Ak, Ainār, malacis, turpini būt par politiķi! Kad tu beigsi būt par politiķi, tad mēs atkal runāsim ar tevi par biznesa attiecībām.” Tās sarunas, starp citu, es ļoti labi atceros! Ļoti labi atceros, ka mums tādas sarunas ir bijušas “Rīdzenē”. Kaut kā neviena tāda saruna nekur publiskajā telpā nav parādījusies. Neviena! Kaut kā tā ir pēkšņi pazudusi. Tās sarunas nav.”

A.Judins: “Es atļaušos nolasīt: “[...] kliegs un bļaus, ka tu, būdams ministrs, plānoji, ka tu kādreiz kļūsi īpašnieks, un tu pieņēmi lēmumu savā labā. Ainār, tu pieņēmi dafiga visādus lēmumus, dafiga. Tava vājā vieta ir tieši šī te, ka tu ar politiku taisīji sev naudu.” Tie ir jūsu vārdi?”

V.Koziols: “Judina kungs, es jums vēlreiz saku – tie ir Eduarda Veidenbauma kopotie raksti, ko jūs lasījāt tagad. Es atsakos komentēt jebko, kas ir saistīts ar šo sarunu publikācijām, šo sarunu atreferējumiem, es atsakos atbildēt. Tās ir rediģētas, transformētas un nepilnīgas. Es neatbildēju tā, kā jūs gribat, lai es atbildu. Tas ir cits jautājums, bet es, manuprāt, atbildēju. Es jums nevaru vairāk atbildēt. Ainārs Šlesers mūsu attiecību laikā nav mēģinājis neko legalizēt, jo viņam nekas nav piederējis. Viņam nekas nav piederējis.”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, kāpēc Šlesera kungam bija tik liela interese par RTO? Sarunās, kurās jūs piedalījāties “Rīdzenē”, viņš ļoti daudz runāja par RTO. Ar ko tas ir saistīts?”

V.Koziols: “Šo sarunu laikā, kad mēs ar Aināru runājām, mēs esam runājuši par *airBaltic*, mēs esam runājuši par to, kā attīstīt dzelzceļa satiksmi, mēs esam runājuši, es ļoti labi atceros sarunu, ka mēs runājām, kad tieši parādījās pirmās sarunas par slavenu *Rail Baltica*, ka jātaisa ir savienojumi starp Tallinu un Varšavu ar dzelzceļa punktiem. Es ļoti labi atceros to sarunu, kad mēs runājām, un es arī uzskatu, ka tas ir pilnīgs murgs, jābūt ir biznesa attiecībām ar Maskavu, jo no turienes kravas nāk, nevis *Rail Baltica*. Mēs par to arī esam runājuši. Mēs ļoti daudz ko esam runājuši ar Aināru Šleseru, tai skaitā par ostu.”

A.Judins: “Vai Šlesera interese par RTO bija nesavtīga?”

V.Koziols: “Ainārs bija arī man personīgi naudu aizdevis. Un viņa interese bija tāda, lai es kaut kad vēlāk šo naudu atdodu. Un, protams, ka šajās sarunās, tāpat kā arī, ja banka jums naudu aizdod, arī banka ļoti bieži uzdod jums tādus jautājumus, uz kuriem jūs ne vienmēr gribat atbildēt. Arī Ainārs man prasīja, kā iet ar viņa ieguldījumiem, kur es vēl naudu esmu ieguldījis, un daļu naudas es biju ieguldījis arī ostā – daļu aizdotās naudas.”

A.Judins: “Ja mēs sākam runāt par to naudu – vai tie aizdevumi bija patiesi, vai visi tie aizdevumi, kas bija slēgti starp Šleseru, “AVADEL” un jums?”

V.Koziols: “Sakiet, kā var aizdot miljonu eiro fiktīvi? Pastāstiet, lūdzu, kā to var izdarīt? Es nemāku.”

A.Judins: “Es jums neko nestāstīšu. Bet sakiet, lūdzu, vai nebija gadījumu, kad nauda – viena un tā pati nauda – bija pārskaitīta no juridiskās personas uz fizisko personu un vienkārši kustējās trīsstūrītī? Bija tādi gadījumi? Ir “AVADEL”, jūs un Šlesers, jā, savā starpā bija veikti kaut kādi naudas pārskaitījumi? Juridiskās uz fiziskās personas. Es runāju par darījumiem. Juridiskā persona ir “AVADEL”.”

V.Koziols: “Jā.”

A.Judins: “Fiziskā persona – jūs, vēl viena fiziskā persona – Šlesers, jā. Jums ir uzņēmums *ZEIN Holding*. Vai visi darījumi, kas bija veikti starp jums – starp minētajām fiziskajām un juridiskajām personām –, bija veikti nolūkā tieši aizdot naudu vai atdot naudu? Vai bija arī darījumi, kas bija veikti vienkārši, lai, teiksim, parādītu kaut kādu aktivitāti, lai kaut ko simulētu?”

V.Koziols: “Man ir grūti izsekot jūsu domu gājienam, es nesaprotu, ko jūs man gribat pavaicāt, bet visi darījumi, kas ir bijuši mūsu starpā, – visi darījumi! – ir bijuši patiesi un īsti darījumi, par ko liecina gan Aināra Šlesera deklarācija, gan arī bankas izdrukas. Visi darījumi bijuši pilnīgi patiesi un īsti.”

A.Judins: “Vai nebija tā, ka, pirms parakstīt līgumus, Ivars Gulbis piedāvāja, kādi būs darījuma nosacījumi, kā labāk procentus, kavējuma naudu ierakstīt, no kādas naudas būs jāatdod un tā tālāk. Tātad principā tie nosacījumi bija izstrādāti tā, lai gūtu nevis, teiksim, tiešām lai aizdotu naudu un dabūtu to atpakaļ, bet lai sasniegtu pavisam citus mērķus. Vai jūs aizdevāt naudu, jums ir aizdota nauda?”

V.Koziols: “Jā. Ja es būtu zinājis, ka būs tik sarežģīti jautājumi, es būtu paņēmis līdzīgu aizdevumu līgumus un bankas izdrukas, pēc tiem visiem darījumiem ir redzams, ka šie aizdevumi ir bijuši, pirmkārt, izsniegti ar bankas starpniecību. Mani aizdevumi, ko es esmu pēc tam atmaksājis, ir bijuši ar procentiem, tie nav bezprocentu aizdevumi. Es esmu atdevis naudu Aināram ar procentiem. Un tie nav viens vai divi procenti, tie ir procenti, tās summas ir lielas, tie ir lieli procenti. Cik es zinu, tad Ainārs no tiem procentiem ir samaksājis nodokli, tad par kādiem citiem darījumiem?”

A.Judins: “Man šķiet, ka tie procenti jūs īpaši neinteresēja. Un tie termiņi arī. Faktiski jums bija vienkārši jāparaksta tāds līgums, un jūs to arī darījāt. Vai tā nebija?”

V.Koziols: “Tā nebija. Lai nekavētu laiku – tā nebija.”

A.Judins: “Tā. “Business neaiziet tā, kā gribēsies (tieši lasu vienu publikāciju), 2012.gadā viņš atstāj uzņēmumu kā “Dienas” īpašnieks, gaismā beidzot iznāk Rīgas tirdzniecības osta.” Kādēļ tas notika? Vai tas bija sākotnējais plāns, ka tieši RTO?”

V.Koziols: “Es jau atbildēju. Šī kungs šo jautājumu jau vaicāja. Mans plāns bija mazliet citāds, es gribēju turpināt būt par īpašnieku akciju sabiedrībai “Diena” un ieguldīt. Bet, lai to izdarītu, man bija jāatdod RTO aizdevums, un es zināju ļoti labi, kādi līdzekļi ir jāiegulda tālāk šī uzņēmuma restrukturizācijā. Vēl vairāk – es jums varu pateikt: es biju uzsācis sarunas ar izdevniecību “Santa” un arī biju pārliecinājies, ka mums ir nepieciešama žurnālos liela konsolidācija, mēs pārāk daudz žurnālu Latvijā izdodam, viens otru kanibalizējam, bija “Una” un “Santa”, “Klubs” un *Playboy*, piemēram, bija. Mani plāni bija turpināt šo akciju sabiedrību “Diena” attīstīt un būt par

īpašnieku, bet, lai to izdarītu, bija nepieciešami daudz lielāki līdzekļi, nekā bija manā rīcībā un es varēju piesaistīt. Tāpēc es šo uzņēmumu pārdevu.”

A.Judins: “Mēs daudz ko dzirdējām par to, kā ietekmē notikumus “Diena”, par redakcionālo politiku un par atlaišanu. Kāda bija jūsu loma visos procesos saistībā ar “Dienu”, kad jūs vēl nebijāt varbūt... kad jūs vēl neiegūvāt kontroli “Dienā”, bet pirms tam? Vai jums kaut kas bija zināms par tādiem gadījumiem?”

V.Koziols: “Nē, es jums to nevaru komentēt. Kā es jums to varu komentēt? Nav man komentāru.”

A.Judins: “Tā. “2011.gadā Šlesers ar Koziolu un Kļaviņu (es lasu tekstu) apspriež, kā caur ārzonas shēmu legalizēt īpašumtiesības firmās “Piejūras investīcijas” un “JAUNRĪGAS ATTĪSTĪBAS UZŅĒMUMS”. Šlesers: “Viestur, man ir nepieciešams šito jautājumu sakārtot.”. Koziols: “Ainār, dāvai, mēs taču šeit sēžam, lai to atrisinātu. Mēs vienkārši liekam uz galda visus plusus un mīnus, lai tev palīdzētu.”. Vai jūs varētu nokomentēt šo sarunu?”

V.Koziols: “Es varu komentēt tikai tieši to, ko es teicu: ka šīs sarunas komentēt es atsakos un nevēlos, it sevišķi šo sarunu. Šī saruna ir ļoti (to es ļoti rūpīgi izlasīju), šī saruna ir ļoti fragmentēta, ļoti rediģēta, vismaz tā, kas ir pieejama tanī publiskajā telpā.”

R.Jansons vaicā: “Šķēles kungs minēja, ka pēc tam, kad jūs 2010.gada augustā iegādājāties akciju sabiedrības “Diena” akcijas, viņš ir konsultējis jūs. Kādos jautājumos viņš konsultēja?”

V.Koziols: “Mēs pāris reizes tikāmies ar Šķēles kungu sakarā ar to, ka viņam bija noslēgts līgums, viņa kompānijai UVK bija noslēgts līgums ar RTO. Mēs tiešām pāris reizes tikāmies ar Šķēles kungu, un es apbrīnoju viņa zināšanas, viņa redzesloku un viņa redzējumu. Tāpēc mēs vairākas reizes konsultējāmies par to, kā finanšu jautājumus... par to, kā aizdevuma līgumu pareizi iegrāmatot, kā pareizi... tikai par jautājumiem, kas saistīti ar finanšu grāmatvedību, ar finanšu vadību, jo RTO bija aizdevums akciju sabiedrībai “Diena”, un viņš konsultēja RTO, viņš uzstājās kā RTO pārstāvis. Un šo vairāku sarunu laikā mēs runājām tieši par tādām finanšu lietām, grāmatvedības jautājumiem, par aizdevuma grāmatošanu un tā tālāk. Par tādiem jautājumiem.”

R.Jansons: “Kā no jūsu atbildes es saprotu, jūs nerunājāt par redakcionāliem un satura jautājumiem?”

V.Koziols: “Nē, mēs nerunājām. Mēs nerunājām. Nē, nē, es teikšu tā: jebkurš latvietis, ikviens latvietis, droši vien daudzi latvieši zina, kā basketbols pareizi jāspēlē vai kā hokejs jāspēlē, un tāpat droši vien zina arī, kā avīzes jāvada. Daudziem mums ir

viedoklis – kas jādara. Man arī ir viedoklis, kā būtu jārikojas, teiksim, Kaimiņa kungam šādā situācijā, kad viņam ir kamera uz galda nolikta un kafijas krūze izdzerta stāv. Man arī ir viedoklis, kā viņam būtu jārikojas. Bet es neizsaku to publiski.”

R.Jansons: “Bet kāpēc jūs Aināram Šleseram Šķēles birojā sniedzāt atskaiti par akciju sabiedrības “Diena” finanšu rādītājiem un nākotnes vīziju? Tas bija 2010.gada septembris.”

V.Koziols: “Aināram Šleseram Šķēles birojā es nekādu atskaiti neesmu sniedzis.”

I.Sudraba informē, ka deputāts **A.Kaimiņš** komisijai iesniedzis iesniegumu, lūdzot tiesības uzdot jautājumus komisijas sēdē uzaicinātajām personām. Notiek balsojums par **A.Kaimiņa** iesniegumu - divi “par”, trīs “pret”, viens “atturas”. Komisijas lēmums - noraidīt **A.Kaimiņa** iesniegumu.

I.Sudraba pateicas **V.Koziolam** un dod vārdu **A.Lembergam**.

A.Lembergs: “Labdien, komisijas locekļi, eksperti, visi klātesošie! Es ļoti īsi veikšu nelielu prezentāciju. Jāsaka gan, ka Ločmelei, kurai nav nekāda sakara ar “oligarhu lietu”, komisija deva 42 minūtes. Man, kuram par godu ir krimināllieta, kas ilga visu laiku, kuram speciāli par godu parlaments ir izveidojis komisiju, – man dod divreiz mazāk laika. Nu, bet, tā kā viņa, Ločmele, ir pietuvināta vienam no komisijas locekļiem, līdz ar to viņai ir ekskluzīvas tiesības runāt divreiz vairāk nekā man. Tā. Tātad – lūdzu! Sāku ar to, ka “oligarhu lieta” – tā to sauksim turpmāk – tika uzsākta, pamatojoties uz sarunu noklausīšanos. Un tā epizode, kas attiecas konkrēti uz mani, – tās sarunas tika noklausītas no 4. līdz 6.oktobrim 2010.gadā. Un par šo epizodi kriminālprocess tika sākts pret četrām personām – Lembergu, Šleseru, Ameriku un Silenieku. Un tagad jautājums ir tāds: kāpēc par epizodi, kas tika sākta noklausīties 2010.gada 6.oktobrī, šis kriminālprocess pret šīm četrām personām netika sākts 2010.gada oktobrī? Jo 2011.gada 20.maijā pēkšņi uzskatīja, ka tas ir noziegums. Kas ir mainījies? Sarunas notikušas. Viss! 7.oktobrī Ameriks ievēlēts. Bet kriminālprocess netiek uzsākts. Kas par lietu? Noziegums tiek slēpts – un pārkāpts Satversmes 91.pants. 2011.gada 17.maijs. Šī lieta tiek sākta 17.maijā! Un es gribu piezīmēt, ka 2011.gada 16.maijā, tas ir, vienu dienu pirms šī notikuma, ZZS frakcijā Andris Bērziņš izvirza priekšlikumu, ka viņš varētu būt Valsts prezidents. Un nākamajā dienā Jurašs raksta Strīķei, ka, lūk, ir noticis noziegums, tajā skaitā – par epizodi, kura norisinājās no 2010.gada 4. līdz 6.oktobrim, tas ir, pirms vairāk nekā pusgada. Turklāt es vērsu uzmanību uz to, ka informāciju, kādu nodot izmeklētājiem, izvēlas – kas? Jurašs un viņa priekšniece Strīķe! Viņi atlasa no sarunām, ko dot izmeklētājiem un ko nedot. Neviens cits to neizvēlas. Nākamais. Juridiskā kvalifikācija. Tātad kriminālprocess sākts pēc divām dienām. Tātad 16.maijs ir pirmdiena, kriminālprocess sākts 20.maijā – tā ir piektdiena. Kāda ir juridiskā kvalifikācija? Kā jūs redzat, juridiskā kvalifikācija ir pēc pieciem pantiem, no kuriem divi – 320.panta ceturrtā daļa un 195.panta trešā daļa – ir sevišķi smagi

noziegumi, par kuriem maksimālais sods ir 12 gadi. Un procesuālās sankcijas var pielietot maksimālo laiku – 22 mēnešus. Tātad lietā nav nekādu pierādījumu, lai varētu rakstīt 320.panta ceturto daļu un 195.panta trešo daļu. Nav nekādu pamatotu aizdomu visā lietā. Ja kāds apgalvo, ka ir, – lūdzu, nolieciet pierādījumus uz galda! Tātad pārkāpts Satversmes 91. un 96.pants. Ja runājam par likumdošanu, tā ir ļoti izplatīta prakse, ka īpaši amatpersonām tiek rakstīti vissmagākie panti, kuriem nav nekāda pamata. Un atbildība par to, ka juridiskajai kvalifikācijai nav nekāda pamata, tiek pielietoti sevišķi smagos noziegumos apvainojoši panti – tā ir vispārēja prakse arī šajā lietā. Kāpēc? Tāpēc, ka, ja jūs uzrakstīsiet uz ārzemēm tiesiskās palīdzības lūgumu, ka, lūk, Šlesers nav deklarējis kaut kādas īpašumtiesības, ārzemēs to uzskatīs par joku, ka jūs ar tādu tiesiskās palīdzības lūgumu ejat. Savukārt, ja jūs ierakstīsiet: noziedzīgā ceļā naudas atmazgāšana, kukuļu ņemšana, kukuļu izspiešana –, jā, tad tiesisko palīdzību ārzemēs saņemsiet. Tātad galvenā juridiskā problēma – ka nav atbildības par nepamatotu kvalifikāciju. Kā mainījusies apsūdzība pret mani šajā lietā? Tātad 2011.gads, 17.maijs. Lembergs organizēja kukuļa izspiešanu. Tā paša gada 20.maijs, piektdiena. Organizēja, bet kukuli izspieda Silenieks. Tā paša gada 20.maijs, jau cits dokuments. Lembergs pieprasīja kukuli. Tātad nevis es vairs organizēju, bet es izspiedu kukuli – un nevis Silenieks izspieda kukuli. Un pagājušas ir šajos formulējumos trīs dienas. Trīs dienas – no otrdienas līdz piektdienai! Ir starpība: es izspiedu, Silenieks vai organizēju? Ir starpība, Judina kungs? Ir starpība! Tālāk. Tā paša 2011.gada 24.maijs. Es organizēju kukuļa pieprasīšanu. 4.augusts. Es organizēju. 2012.gada 29.jūnijs. Kukuli pieprasīja Silenieks, es organizēju. 2012.gada 6.jūlijs. Nē, tomēr Lembergs pieprasīja kukuli. Un visbeidzot 2015.gada 5.augusts. Izrādās, ne Lembergs pieprasīja kukuli, ne Lembergs organizēja kukuli. Lembergs vienkārši pieņēma Šlesera piedāvājumu un prettiesiski ietekmēja Silenieku. Un tātad nobrauca atbildība no 12 gadiem uz pieciem gadiem. Tāds stāsts. Sakāt – nevajag iedziļināties šajā oligarhu krimināllietā, kāpēc tāda spēle ar apsūdzībām? Man liekas, ka vajag. Redzat, 325.panta ceturta daļa, 320.panta ceturta daļa nav, 195.panta trešā daļa arī nav. Kāpēc nav? Tāpēc, ka tur smakas no tā nebija! Tā mūsu sistēma strādā. Malači! Bet tā ir vispārizplatīta prakse, es neesmu izņēmums. Kriminālprocess ir sākts, re, kur uzskaitīti uzvārdi pret šīm personām! A kur tur ir Šķēle? Parādiet man viņu! Kriminālprocess pret Šķēli nekad nav sākts. A kā tad trešais oligarhs pazudis? A Šķēle vispār ir nopratināts krimināllietā? Nav. A kāpēc Šķēle tur? To trijnieku uztaisa. Vajadzīgs trijnieks! Nu kā – divi tikai? Vot, ja trīs kopā – Šķēle, bijušais premjers, partijas vadītājs, Šlesers un, protams, Lembergs vēl no ZZS tā kā, – vot, tā ir mafija! Un tāpēc arī Šķēle tur pielikts. Un arī klausīts tikai Šlesers ar Koziolu, ar Ralfu Kļaviņu, ne jau ar mani. Un tā mana epizode tāpat pielikta pie Šlesera. Kāpēc? Tāpēc, ka ja būtu viens pats Šlesers, – nu, tā tak nav skaļa lieta bez Lemberga un Šķēles uzvārdiem! Kas tā par lietu bez Lemberga?! Vot, ar Lembergu – vot, tā sanāk kārtīga lieta. Tāpēc jāuztāisa pat parlamentārās izmeklēšanas komisija. Tā. Kas tas ir tāds? Tā ir po-li-ti-ka! Kāds tam sakars ar kriminālprocesu? Tas ir likumā ierakstīts, ka tādi ir kriminālprocesa mērķi, ko? Nav ierakstīts. Nākamais. Kratišana pie Lemberga. Re, kur lēmums, lasiet! Izmeklēšanas tiesnesis Silakalns. Ko viņš saka? Ka Lembergs vērsās pie Ventspils domes deputāta Aivara Lemberga – ho!

–, lai Rīgā notiktu kaut kādi lēmumi Rīgas brīvostas valdē. Ventspils domes deputātam ir kompetence Rīgas brīvostas valdē? Un Rīgas domē – Lembergam, Ventspils domes deputātam? Kas es esmu – 61.deputāts Rīgas domē, ko? Tad jau es jebkurā pasaules deputātu korpusā esmu tā kā. A varbūt es esmu Saeimas 101.deputāts, ko?! Un Lembergs, būdams valsts amatpersona, izdarīja kukuļa pieprasīšanu – tas ir izmeklēšanas tiesneša Silakalna lēmums. Tātad tur tie atslēgas vārdi ir “būdams valsts amatpersona”, tāpēc ka kukuli var izspiest tikai valsts amatpersona. Tāpēc tas deputāts tur pielikts, lai būtu valsts amatpersona: izspieda kukuli – 320.panta ceturtdā daļa, sevišķi smags noziegums. Tālāk. Silenieks esot Zaļo un Zemnieku savienības pārstāvis Rīgas brīvostas valdē. Ko, partiju pārstāvji Rīgas brīvostas valdē atbilstoši likumam? Pēc likuma – ko viņi pārstāv? Mi-nis-trus. Šajā gadījumā – ministru Vējoni. Kā tad izmeklēšanas tiesnesis Silakalns tik daudz nesaprot kopā ar izmeklētāju Kivlenieci? Nevar izlasīt Likumu par ostām? Tad ko pārstāv Silenieks? Partiju vai ministru? Viņi zina likumu. A kāpēc oficiālā lēmumā par kratīšanas izdarīšanu izmeklējošais tiesnesis Silenieks raksta absolūtas muļķības – gan par deputātu, gan, ka viņam ir kompetence Rīgā, gan par Zaļo un Zemnieku savienības pārstāvi. Kāpēc viņi to raksta? Nu vajag atbildēt uz tādu elementāru jautājumu! Nekompetenti? – Slikti! Kompetenti, bet raksta muļķības, – vēl sliktāk! Tā nav valsts nozagšana gadījumā? Ejam tālāk. Jautājums: priekš kam vispār tad vajadzīgs izmeklēšanas tiesnesis? Viņš faktiski pārrakstīja izmeklētājas Kivlenieces uzrakstīto. A priekš kam tāds institūts ir vajadzīgs, ja tas neko nevērtē? Un es jums pateikšu – izmeklēšana ļoti atšķirīgi. Ir tā saucamie izmeklējošie tiesneši, kuri ir, tā teikt, savējie priekš KNAB, savējie priekš prokuratūras, un tikai pie viņiem tiek vests, lai pieņemtu lēmumus, jo pārējie nepieņems. Nu Silakalns ir viens no tiem. Vīgants arī bija viens no tiem, ja jūs gribat zināt. Un viņi vispār taisa labu karjeru. Ejam tālāk. Lēmumi par kratīšanu pie Lemberga un “Mediju namā”. Atrodiet atšķirību tekstā! Nu kā? Nu tāds ir uzdevums. Varat atrast atšķirību? Jūs saprotat, – nav atšķirības vai Lembergu kratīt vai “Mediju namu”. Ko tad viņi meklē? Pie manis, Puzē, meklē līgumu starp “Mediju namu” un Rīgas brīvostu. Nu kā? Atrādīs? Atrada? Protams, ka ne! “Mediju namā” meklēt līgumu, kratot... Atrada? Protams, ka atrada. Rīgas brīvostā kratīja. Atrada līgumu? Gan šo, gan arī visus iepriekšējos – no 2000.gada. A pēc tam ir uzrakstīts: “[..] kā arī informācijas nesējus un priekšmetus, kam var būt nozīme saistībā ar ierosināto noziedzīgo nodarījumu.” A noziedzīgie nodarījumi ir veseli pieci. Tātad viss attiecas uz “Mediju namu”. Arī Šlesera īpašumtiesības attiecas uz līgumu. Ejam tālāk. Tas ir 1.punkts. 2.punkts. Atrodiet 2.punktā atšķirības. Pie manis meklē Šlesera dokumentus par īpašumtiesībām. Bet kāpēc pie jums nemeklē, ko? Jūs tak te Rīgā esat! Es esmu Puzē. Rīgā tak vieglāk atrast nekā Puzē, pareizi? A kas ir vēl interesantāk? Šlesera slēptos dokumentus meklē “Mediju namā”. Kā jūs domājat, atrada? Ko? Nu, kā jūs domājat? Neatrada! Un pēc tam, redziet, jebkurus dokumentus un informāciju, jebkurus noziegumus – tāds ir izmeklējošā tiesneša lēmums. Tagad pie manis atnāk kratīt. Man iedod lēmumu. Principā man vispirms būtu jājautā: “Lemberga kungs, izsniedziet, lūdzu, tos dokumentus, ko mēs meklējam!” – “Sakiet, kuru dokumentu man izsniegt uz tāda lēmuma pamata?” – “Visus, kas ir mājās, jo tas aptver visu, ieskaitot brokastu

ēdienkarti, ja tāda ir, telefona sarunu un pat mana bērna zīmējumu, jo iespējams, tur ir kaut kas uzzīmēts!” Pieņemsim, burts “Š”, kas var norādīt uz Šleseru, vai “J”, kas var norādīt – uz ko? Uz “J” saistību ar “Š”, ja tie abi ir uz vienas lapas. Tālāk. Tāpat kriminālprocesu sāk 20.maijā, ierosinājums no Juraša – 17.maijā. Jau 20.maijā te ir rakstīts iesniegums izmeklējošam tiesnesim. Kā jūs domājat, var vienā dienā uzrakstīt individuālus iesniegumus par kratīšanu šādā skaitā – 48? Tas ir iespējams? Nav! Tāpēc visi iesniegumu ir vienādi. Mainās kas? Uzvārds, vārds, personas kods vai juridiskās adreses nosaukums. Viss! Visi ir vienādi! Kas tas ir? Pareizi! Politiskais šovs! Tā, ejam tālāk. Tāpat “Mediju namā” kratīja... neko jau nekratīja, tāpēc ka tos līgumus (redzat, rakstīts): “Puče izsniedza brīvprātīgi.” Būtu uzrakstījuši vēstuli. A kāpēc kratīja? A izskatās ta kā? Vo! Jo tak noziedzīgā ceļā iegūtas naudas atmazgāšana, kukuļa izspiešana – tāds ir rezultāts? Ejam tālāk. Tāpat, jau gatavojoties kriminālprocesa ietvaros, jau rakstot iesniegumu, “Mediju namam”, izrādās, ar brīvostas pārvaldību bijuši līgumi jau no 2000.gada. Nevienā līgumā nav norādīta summa no 2000.gada. Tas ir tāds sadarbības līguma standarta teksts. Tas ir šovs, lai diskreditētu konkurentus. Nākamais. Par kratīšanām. 48 kratīšanas. Neatliekamā kārtībā. Man neatļāva sagaidīt advokātus, un kratīšana notika advokātiem klāt neesot. Satversmē kas rakstīts? Judina kungs! Kas rakstīts? Ir tiesības uz aizstāvību! Vo! Tāda tā lieta, jā! Jūs jau droši vien to izmeklēsiet, kāpēc neļāva man sagaidīt advokātus un pārkāpa Satversmi. Jūs, protams, to izmeklēsiet! Jums tas ļoti interesē! Nu tā interesē, ka, protams... nu kā tā var – kratīt bez aizstāvja klātbūtnes?! Tas taču ir Eiropas Cilvēktiesību, pamatbrīvību konvencijas pārkāpums. Jā! Universitātes juristiem to māca. Ja nemāca, tad, nu, ko darīt? Ko darīt? Tad diploms ir nopirkts! Nu, izkratīja Rīgas domi. Pēc cik mēnešiem atvēra un paskatījās, ko tad izņēma? Kā jūs domājat – pēc cik mēnešiem? 16 mēneši pagāja! 16 mēneši pagāja! Tālāk – tirdzniecības osta. Klades. 23 mēneši pagāja! Un visbeidzot. Redziet, tie visi ir mēneši. Ilgākais ir 58 mēneši. Johansena portatīvo datoru *Apple* paskatījās, kas tad tai datorā ir, pēc 58 mēnešiem! Bet kratīšana – neatliekamā kārtībā. To, ko jūs neatliekami nopērkat, jūs pēc 58 mēnešiem, pēc pieciem gadiem paskatāties? Ko? Vai tas piens jau nav saskābis tādā gadījumā? Nu uz ko tas norāda? Uz to, ka viņi zināja, ka tur nekā nav, bet bija vajadzīgs – kas? Politiskais šovs. Tā ir tikai daļa. Ejam tālāk. Augstākā tiesa 75 reizes akceptēja slepenu noklausīšanos divām personām – Šleseram un Kļaviņam. Attiecīgi ir bijuši 13 reizes lēmumi un Kļaviņam – astoņas reizes lēmumi. Noklausīšanās tika pabeigta 2011.gada 6.martā. Sarunu saturā kaut kas mainījās pēc 6.marta? Nē! A kāpēc kriminālprocesu sāka 20.maijā? Jurašs raksta 2011.gada 17.maijā, pēc tam, kad ZZS frakcijā ir runa par to, ka Bērziņš varētu būt prezidents. Kāpēc tad nesteidzās, ja tādi noziegumi pastrādāti? Ko tad vilka garumā? Tas ir noziegums! Tālāk. Jautājums: kāds pamatojums noklausīties? Mūsu kriminālprocess neparedz, ka persona, pret kuru veikta noklausīšanās, var iepazīties ar pamatu. Es varu saderēt – tur nebija nekāda pamata. Bet kriminālprocesa materiālos tā nav, ir tikai Augstākās tiesas izziņa. Godātie deputāti, jūs sēžat, jūs uzskatāt, ka uz jums tas neattiecas. Tāpat arī žurnālisti. Varbūt jūs noklausās. Uz tāda pamata, ka Latvijā, iespējams, iebrauks kāds krievs un, iespējams, jūs ar viņu tiksieties, un tāpēc vajag jūs kādu mēnesi noklausīties. Es tādus gadījumus zinu. Ne tagad – agrāk. Jūs gribat, lai jūs

tā noklausās – sākot ar guļamistabu un beidzot ar Saeimu? Negribat! Tad vajag padomāt, vai nevajag kaut ko mainīt likumdošanā. Nākamais. Satversme aizsargā privāto dzīvi. “Pietiek” raksta, ka Lembergs mēdz tikties ar zīlnieci. Un to informāciju viņi ieguvuši no Korupcijas novēršanas un apkarošanas biroja. Tik tiešām manā mēneša grāmatā bija ieraksts – Zīlniece. To grāmatu viņi ir nokopējuši, iedevuši žurnālistiem, un tie, protams, lai es izskatītos tāds aizdomīgs tipišs, kas dzīvo pēc zīlnieces, tā teikt, norādījumiem... nu tad Lembergs tiekas ar zīlnieci. Tik viņi nezina to, ka Ventspils pilsētas domē nodaļas vadītājas uzvārds ir Zīlniece. To viņi nezina un izblamējas! Es, protams, rakstu – kas tas tāds? Privāto dzīvi – aizsargā Satversme. Sodiet to! Kā jūs domājat, ir sodīts? Nav! Satversmes pārkāpums! Neapšaubāmi. Es saprotu, ka jums nepatīk, Judina kungs, tas, ko es runāju. Tālāk. Strīķe melo sabiedrībai. Jums nepatīk, Judina kungs, ko es runāju. Es saprotu, ka nepatīk. Jūsu politikajiem partneriem nepatīk. Jūs redzat, te ir informācija, kas bija masu saziņas līdzekļos 2011.gada 26.maijā, ka, lūk, ir atklāts: notiek fiktīva politisko partiju finansēšana saistībā ar *airBaltic* un ka tas to pierāda. Attiecīgā partiju kontroles nodaļa KNAB raksta Strīķei, pareizāk sakot, tai izmeklētājai: “Iedodiet mums pamatu, uz kā tādu informāciju publiskot!” Viņa atbild, ka tādas informācijas nav, bet, ja būs, mēs jums iedosim. Tālāk. Jurašs un Strīķe bremsē izmeklēšanu. Paskatieties! Kivleniece dod uzdevumu Jurašam attiecīgi veikt darbības, lai varētu izmeklēt oligarhu krimināllietu. Uz viņas rakstītām vēstulēm Jurašs atbild pēc pieciem ar pusi mēnešiem, pēc 12 mēnešiem, pēc 27 mēnešiem, tad atbilde vispār nav sniegta un uz vienu – pēc diviem mēnešiem. Kā jūs domājat: tas kavē vai nekavē izmeklēšanu? Un kāpēc kavē izmeklēšanu? Tāpēc, ka vajag, lai “oligarhu lieta” pēc iespējas ilgāk ir politikas dienaskārtībā. Un visbeidzot. Tiesiskās palīdzības lūgums Norvēģijai. Ko tad Šlesers, nelietis, ir sastrādājis pret Latvijas valsti? Šlesers mēģināja nodarboties ar mārketingu – Latvijas projektu popularizāciju ārzemju investoru vidū. Šausmas, kāds noziegums! Šlesers, iespējams, 2011.gada janvārī ir ticis ar Donaldu Trampu. Šlesers aktīvi piedalījies un reklamējis Zaķusalas projektu aktuāliem investoriem. Bet interesanti, ka ar to pašu nodarbojas visi premjeri, prezidenti, ministri, Investīciju un attīstības aģentūra, deputāti un tā tālāk.”

L.Sudraba vaicā: “Mans pirmais jautājums jums būs no sērijas – akciju sabiedrība “Diena”, laikraksts “Diena”. Vai jūs varat pastāstīt detalizētāk, kāda ir bijusi jūsu saistība ar laikraksta “Diena” iegādi?”

A.Lembergs: “Laikrakstu “Diena” man nav bijis gods iegādāties. Es, tikai esot smagos murgos, mēģinātu to iegādāties. Tāpēc ka, paskatoties publiskos pārskatus, Ašeradens ar Ēlerti šo koncernu, tai skaitā tos medijus, bija noveduši līdz bankrotam. Un dedzināt naudu dedzināšanas pēc – nu, es to nedaru, vismaz cenšos nedarīt un nekad nedarīšu! Tāpēc ka nopirkt “Dienu” – tas ir tikai, lai to likvidētu. Bet priekš kam pirkt kaut ko, lai likvidētu? Tērēt naudu? Pilnīgi bezjēdzīgi! Tāpēc es nekad to neesmu nopircis un netaisos nopirkt arī turpmāk. Pat ja jūs man piedāvāsi par velti, ja kas. Ja jūs man piemaksāsi kādus piecus miljonus, tad es varētu padomāt – varbūt nopirkt un mēģināt izandelēt pēc iespējas ātrāk kādam citam.”

I.Sudraba: “Kādos gadījumos jūs ietekmējāt vai varbūt centāties ietekmēt laikraksta “Diena” publikāciju saturu?”

A.Lembergs: “Es visu laiku esmu diezgan kritiski izteicies par laikrakstu “Diena”, jo īpaši tad, kad Ēlerte bija vadībā un Ločmele tur bija redaktore. Arī vēlāk esmu rakstījis, kritiski izteicies. Arī rakstījis iesniegumus, ka viņi tur šad tad kļūdās, bet tagad mazāk. Jo bija laiks, kad laikraksts “Diena” veica totālu melu kampaņu pret mani, lai diskreditētu mani kā politiķi. Un ar saviem kritiskiem izteikumiem, protams, es centos ietekmēt saturu. Es rakstīju viņiem sūdzības. Bija gadījumi, kad viņi manu viedokli arī publiskoja. Bija tādi gadījumi, es nevaru noliegt. Bija viņu viedoklis, kas mani nogāna, un es rakstu – nē, jums nav taisnība, fakti ir tādi. Viņi nopublicē. Tāda man ir bijusi ietekme uz laikraksta “Diena” saturu.”

I.Sudraba vaicā par **A.Lemberga** saistību ar *airBaltic* un Vladimiru Antonovu.

A.Lembergs: “Tad, kad pirmo reizi ZZS atbildībā, konkrēti Ulda Auguļa atbildībā, nonāca transporta nozare un līdz ar to arī atbildība par *airBaltic*, tad šajā kompānijā īpašnieks bija ne tikai valsts, bet arī privātais īpašnieks ar ļoti augstu procentu un ar veto tiesībām lēmumu pieņemšanā pārvaldē. Vienlaikus ekonomiskā analīze norādīja, ka *airBaltic* ir slikts finanšu stāvoklis. Tas bija kaut kāds, man liekas, 2011.gada februāris, kad cits ministrs – ekonomikas ministrs Kampars – faktiski izdarīja lāča pakalpojumu *airBaltic* un lielu pakalpojumu konkurentiem, paziņojot, ka tūlīt, tūlīt *airBaltic* būs pagalam, un *airBaltic* radās milzu problēmas, jo viņiem prasīja priekšpmaksu. Un, ja *airBaltic* iet uz bankrotu, tad tā ir nopietna saimnieciska problēma un tā ir nopietna politiska problēma, un jautājums bija – ko darīt, kā to jautājumu risināt? Tā ka Kampars vai nu gribot, vai negribot, varbūt aiz muļķības, varbūt apzināti, nostādīja *airBaltic* ļoti, ļoti sliktā stāvoklī. Un, ja jūs runājat par šo laiku – 2011.gadu vai arī 2010.gadu –, bet tad bija cits ministrs, tad pirkt *airBaltic*, lai katru gadu dedzinātu miljonus, – ne man tādi miljoni ir, ne es tik dumjš. Vismaz es tā uzskatu. Tā ka pirkt *airBaltic*? Pērciet, ja jums ir nauda, – un jūs to naudu pazaudēsiet. Ja valsts tagad pārdos, lai viņi tikai vadā no Rīgas, savienojumi ir ļoti labi. Jo vairāk, jo labāk. Pārmetiet krustu, esat tikuši vaļā no šī, es teikšu tā – pietiekami bezcerīgā aktīva. Bet nu tagad viņiem tie dati ir daudz labāki, droši vien labāk saimnieko. Bet katrā gadījumā man nekad nav bijis dienaskārtībā jautājums, lai kāds man arī piedāvātu, nopirkt kaut vienu akciju un ieguldīt kaut vienu eiro. Nekad mūžā! Ar *airberlin* kas notika? *Air Italia* kas notika? Jūs paskatieties! Ar Antonovu es esmu ticis, jā. Patīkams jauns krievu biznesmenis. Nu diemžēl banku zaudēja, līdz ar to aktīvus zaudēja. Viņš gribēja tikties. Vienkārši es esmu Tranzītbiznesa asociācijas prezidents. Viņu interesēja kopējais stāvoklis – kas, ko. Viņam banka. Kur te var investēties, kas, kā – lai saprastu valsti. Viņš nav ne pirmais, ne pēdējais. Es tikko tikos ar vieniem, kas pārstāv lielus aktīvus, no Apvienotajiem Arābu Emirātiem. Viņus interesēja situācija, kāda ir Latvijā, – kas te ir, ko, kā? Ja es varu atbildēt uz jautājumiem, kāpēc lai es netiktos?”

I.Sudraba: “Jā, un sāku uzdot jautājumu par Rīgas tirdzniecības ostu: kas šobrīd vai agrāk tieši vai pastarpināti jums ir piederējis Rīgas tirdzniecības ostā?”

A.Lembergs: “Jā. Par Rīgas tirdzniecības ostu. RTO. Tātad Rīgas tirdzniecības osta ir Latvijas Tranzītbiznesa asociācijas biedre, aktīva dalībniece. Es ar viņiem esmu agrāk komunicējis un tagad komunicēju, jo mums visu laiku Tranzītbiznesa asociācijā ir ļoti svarīgi jautājumi, kas ir dienaskārtībā. Nu, piemēram, diskreditējošie tarifi, kādus, salīdzinot ar Latviju, pielieto lietuvieši, jo viņiem ir zema infrastruktūras maksa uz Klaipēdu un augsta uz Kaļiņgradu. Līdz ar to tās kravas, kas iet no Baltkrievijas, baltkrievu kravas, tiek vestas pamatā uz Klaipēdu, viņu izmaksas mākslīgi ir zemākas, nekā tas ir uz Latvijas ostām, līdz ar to mēs nevaram konkurēt. Mēs esam ieinteresēti, lai būtu vienāds tarifs par maksu par infrastruktūru Lietuvā. Tagad tiek gatavots līgums starp valsti un “Latvijas dzelzceļu”, un mēs cenšamies panākt, lai “Latvijas dzelzceļš” kā infrastruktūras uzturētājs nefinansētu tam neraksturīgas funkcijas, kāda ir, piemēram, tiltu apsardze. Tā ir valsts infrastruktūra, tas jāapsargā valstij. Ir aktīvi, kuri nav norakstīti tāpēc, ka valsts to negrib, ir arī maršruti, kur vilcieni... tiek uzturēta spēja pārvadāt, bet pārvadājumi nenotiek. Līdz ar to notiek šķērssubsīdija. Tās kravas, kas tiek vestas uz Ventspili, tās subsidē tur, kur nekas nenotiek. Un tā tālāk, un tā tālāk. RTO ir lielākais tāda veida koncerns Latvijā. Viņiem ir lielākais terminālis arī pēc kravu apgrozības. Un es labprāt, ja kas, atšķirībā no *airBaltic*, pie saprātīgas cenas es Rīgas tirdzniecības ostu nopirktu. Bet ar lielāku degsmi pirms gadiem četriem un ar mazāku degsmi tagad. Tāpēc ka Krievija aizvien sparīgāk ievieš... pārorientē kravas uz savām ostām un līdz ar to šo aktīvu vērtība krīt. Bet tas jau ir tirgus jautājums. Tā ka neesmu nopircis, bet man neviens likums neaizliedz nopirkt. Bet tagad nav labs laiks. Varbūt kaut kas mainīsies, Tramps atceļ sankcijas, Eiropas Savienība atceļ. Kaut gan Krievija jau 2000.gadā nolēma, ka viņi strādās pamatā caur savām ostām. Tā ka tā politika nav īslaicīga, bet ir ilglaicīga. Ja es atbildēju uz jautājumu.”

I.Sudraba: “Silenieka iekārtošana Rīgas brīvostā varbūt bija viens stāsts, bet šajās sarunas ir stāsts arī par to, kā Guntis Ulmanis kļuva otro reizi par Valsts prezidentu un kā balsis tika sastīķētas kopā. Vai jums būtu kāds komentārs, interese par to? Kāds budžetiņš tam tika izlietots?”

A.Lembergs: “Jā. Tātad faktiski divi jautājumi. Par tā saucamo Silenieka iekārtošanu. Tātad Silenieku Rīgas brīvostas valdē iekārtoja neviens cits kā ministrs, jo tikai ministri var deleģēt savus pārstāvjus. Četri ministri. Rīgas brīvostas valdes priekšsēdētāja ievēlēšana, par kuru ir runa šajā kriminālprocesā. Nu tam procesam nav absolūti nekādas jēgas. Tātad četras vietas Rīgas brīvostā ir Rīgas domei, kuru kontrolē koalīcija. Koalīcija no divām partijām, kuras vada Ušakovs ar Ameriku. Tātad ir no astoņām četras balsis. Lai pieņemtu lēmumu, ir vajadzīgas piecas balsis. Vai tad var pieņemt lēmumu, ievēlēt Rīgas brīvostas valdes priekšsēdētāju, apejot Rīgas domes lēmumu? Nevar! Citiem vārdiem – kā nolems Rīgas dome, tāds vadītājs arī būs. Jo bez

viņiem nevar ievēlēt. Savukārt pietiek ar vienu balsi no pārējiem četru ministru delegātiem, pārstāvjiem, lai ievēlētu Rīgas domes izvirzīto valdes priekšsēdētāju. Un, ja jau izmeklēja lietu, tad vajadzēja pajautāt valdošajai koalīcijai Rīgā, kas bija 2010.gada oktobrī: kāds tad bija viņu lēmums, ko viņi virzīja? Un noteikti dabūtu zināt, ka Rīgas dome virzīja Ameriku, nevis Šlesers. Kāds Šlesers? Rīgas dome virzīja Ameriku par valdes priekšsēdētāju. Lēmums virzīt bija loģisks, viņš ir pieredzējis cilvēks, iedziļinājies, saprot un tā tālāk. Tā ka uztaisīt no tā krimināllietu var tikai cilvēki, kas nav izlasījuši kaut vai Likumu par ostām, Rīgas brīvostas pārvaldes nolikumu, likumu "Par pašvaldībām" un tamlīdzīgi. Un iepazīties ar politisko salikumu Rīgas domē. Un tad ir skaidrs, ka tur lieta nesanāk. Vajag meklēt citu. Vajadzēja meklēt citu! Piemēram, es nepareizi pārgāju ielu pie sarkanās gaismas, radīju bīstamu situāciju, kā rezultātā varēja iet bojā, teiksim, 10 cilvēki. Līdz ar to apzināti to radīju, un tur sanāk lieta. Jā, reāli! Otrais. Protams, jebkura prezidenta ievēlēšana ir politisks lēmums, ko pieņem Saeimas vairākums. Ko pieņem Saeimas vairākums. Un šajā gadījumā, neapšaubāmi, beidzās Ulmaņa kunga pirmais termiņš. Par viņu bija diezgan tāds svārstīgs viedoklis, cik es atceros... kas tie bija? "Latvijas ceļam"? Zaļo un Zemnieku savienībai, nē, tajā laikā vēl nebija Zaļo un Zemnieku savienības. Viņš bija nācis no zemnieku vidus, tur jautājumu nebija. Savukārt Andris Šķēle, cik es zinu, veica plašas konsultācijas, jo viņš jau periodu bija strādājis ar Ulmani, un šajā gadījumā, cik es sapratu, viņš tā kā bija par to, lai turpinātu šo sadarbību. Ne es balsoju par Ulmani, ne es varēju balsot. Ja ir runa, kaut kur pazibēja tajā blefā, ko publicēja "Ir", ka tur budžetiņš, kaut ko pirka. Nu kā jūs iedomājaties nopirkt 51 balsi? Nu, mīļie, nu jūs, deputāti! Nu ko, ar maisu staiģā? Kā tas iespējams? Nu vienīgi te viens runātājs ir, viņš to labāk zina, jā. Katram ir sava pieredze, jā. Katrs zina, ko runā. Paskatās spogulī droši vien un atpazīst pazīstamu vārdu. Nu tāda tā lieta. Un vispār, ja jūs runājat par tām tikšanās reizēm "Rīdzenē", lai es jums vēlreiz pateiktu. Tātad es pieeju, es personīgi pieeju jau daudzus gadus. Mani noklausās totāli un visur. Telefonu, mājās, darbā. Nezinu, makšķerēšanā. Bet jāpieņem arī, ka makšķerēšanā, vienalga, kur, noklausās. Un tā vajag pieiet visiem! Jo tās tehniskās iespējas, kādas ir, ja ir lieli resursi, jums jārēķinās ar to. Līdz ar to katra ieeja internetā tiek fiksēta. Ja jūs paskatāties kādu tādu jauku filmu, tas ir redzams – no cikiem līdz cikiem un tā tālāk, un tā tālāk. Turklāt tiek saglabāts gadu gadiem. Un jā, un vēl. Man Rīgā nav nekāda kabineta, līdz ar to parasti, ja kāds mani aicina uz tikšanos, tad arī aicina – kur? Vai arī mēs vienojamies – tuvāk, lai nav daudz jābraukā pa Rīgu, jo ir brīži, kad diezgan grūti izbaukt. Nu, lūk. Mēs esam tikušies tajā laikā, runa ir par tiem seniem gadiem. Mēs esam tikušies. Bija vispārzināms fakts, ka Ainārs tiekas "Rīdzenē". Nu lūk, tā ka, jā, mēs esam tikušies. Jāsaka, es no divu gadu vecuma jau runāju un turpinu runāt arī šobrīd, arī privātās sarunās. Un vienreiz es, ejot iekšā... man liekas, Urbanovičs bija, es vienkārši atceros to. Es viņiem saku: "Nu ko? Mainījāt vietu? Noklausās?" Un tad es tā pametu: "Nu ko, SASKAŅAI – ārlietu ministru un Urbanoviču par čekas priekšnieku!" Ja kāds nesaprot, ka SASKAŅA nekad mūžā Latvijā nevar dabūt ārlietu ministru, ā, aizsardzības ministru SASKAŅAI. Nu, ja ir tik dumji, tad pieliku klāt to čekas priekšnieku, saprotot, ka tie, kas noklausās, zina, ka Latvijā čekas nav. Tā ir beigusies citos laikos. Nu tādu

signālu devu. Vēl es jums pateikšu. Nu, piemēram. VIENOTĪBA bija ļoti uzpūtīga un tāda: “Mēs vinnējam vēlēšanās!” Un tā, un tā, un vajadzēja viņiem dot signālu: “Nu beidziet, vajag iet uz konstruktīvu sarunu par koalīcijas veidošanu un par programmu, un tā.” Bet, ja tu viņiem teiksi tā seļā, nekas tur nesanāks. Tāpēc labāk, ka tu to pasaki, palaid tādu domu, ka vispār bez viņiem var uztaisīt valdību. Palaid sarunās, kuras noklausās Jurašs. Un tu zini, ka tad Jurašs pateiks VIENOTĪBAI vai “Jaunajam laikam” tai laikā un viņi sāks kasīties, jo bija pilnīgi skaidrs, ka Jurašs, Strīķe un VIENOTĪBA – tas ir viens bloks. Un tik tiešām – tas izdevās! – es skatos, VIENOTĪBA palikusi konstruktīvāka. Tā ka nodot ziņu caur specnoklausīšanos politiskajiem konkurentiem vai sāncensiem – tā ir tāda normāla metode, jo jūs piedodat augstu ticamību, jo tās sarunas tā kā, nu, nav publiskas. Un tas tika diezgan plaši darīts, un arī tagad tas tiek darīts, jā, Judina kungs. Un jūs uzraujaties uz āķa. Nu, ne jūs personīgi, protams.”

M.Šics vaicā: “Šeit ir rakstīti tādi skarbi vārdi: “Ventspils ir pārvērtusies par kaut kādu tādu padomju laika rezervātu: viena partija, viena avīze, viena patiesība, viens vadonis; nekādas atklātības, nekādas opozīcijas, nekādas kontroles. Tieši tāpēc varēja notikt tas, kas ir noticis ostā un uzņēmumos.” Paiet 12 gadi, oligarhu lietas, sarunas. Vai šajā laikā tomēr nebija mēģinājums tādu pašu kārtību iedibināt priekš visas Latvijas?”

A.Lembergs: “Tātad es esmu izgājis vēlēšanas, neesmu īsti skaitījies, man liekas, astoņas reizes. Visos gadījumos esmu ievēlēts par Ventspils pilsētas domes deputātu. Ievēlēts atbilstoši Latvijas Republikas Satversmei un attiecīgajam likumam. Protams, maniem politiskajiem konkurentiem gribētos, lai mani neievēlē. Ja jūs esat starp viņiem, izsaku līdzjūtību. Bija tādi, kas teica: startēs, te, re, kur ir! Tā ir vēlēšanu izvēle. Paldies tiem, kas ir balsājuši par mani. Nu, tie, kas nebalsoja par mani, jāanalizē, kāpēc nebalsoja. Tālāk. Ievēlētie deputāti visus gadus mani ir ievēlējuši par domes priekšsēdētāju. Viņi ir – tātad vēlētais un deputāti – mani darba devēji. Par šo politisko izvēli nav simtprocentīga balsojuma. Būtu dīvaini, ja būtu simtprocentīgs balsojums, visi ventspilnieki simt procenti nobalso. Tas tik tiešām būtu vairāk nekā dīvaini. Bet nav simtprocentīgs! Nu, ir kaut kur no 60 līdz 70 procentiem, tajās robežās tas cipars ir, un par to liels paldies. Kas vēl tur bija, kādas pretenzijas? Tāpēc, ka Staņēvičs vada. Tātad visur, kur ir Staņēvičs, tur ir Lembergs? Jūs saprotat, to menedžeru, kas var būt menedžeri Latvijā un vadīt lielas kompānijas, nav daudz. Un, ja viņi normāli strādā, tad viņiem tas darba piedāvājums atrodas. Jā. Un viņi, tie, kas vispār... Viņi cenšas izvairīties iet darbā valsts kontrolētās sabiedrībās tāpēc, ka tas darbs ir daudz nestabilāks nekā, piemēram, kaut vai bankā vai “Rīgas pienā”, vai kādi nu tie pieni tur ir. Es neorientējos tajos uzņēmumos. Tā ka Staņēviču es pazīstu, šobrīd jau pieredzējis puisis. Vienaudzis ar manu dēlu. Patīk braukt ar mašīnu. Tik daudz es zinu. Es esmu viņu, tā teikt, bet, nu tā. Tā ka vilkt paralēles, ka viņš tur un, ka līdz ar to visur, kur viņš strādā, Lembergam kaut kas pieder, nu, tās ir fantāzijas, bet es nevaru nevienam aizliegt fantāzēt.”

M.Šics: “Tā tad jūs gribat apgalvot, ka tā ir sakritība, ka viņš tai laikā, kad jūs runājāt par “Dienu”, pēkšņi nonāk šajā valdē? Šlesera sarunās. “Dienas” iegādes laiks.”

A.Lembergs: “Tā tad man ir lūgums, tai skaitā arī Judina kungam. Es skatījos, kā viņš ir jautājis Šlesera kungam, un tā. Tā tad tā ir oficiāla komisija, kas attiecas uz sarunām. Tā tad mums vismaz būtu jābūt tiesiskai valstij, un jūs man varat jautāt, vai es atceros tādas sarunas. Jums tādas tiesības ir. Es jums varu droši pateikt, ka precīzi atcerēties sarunas, ko kurās sarunās es esmu teicis, nezinu, pēc septiņiem gadiem, es nevaru. Man katru dienu ir apmēram 10–15 tikšanās, un gadā tas ir ap 2500–3000. Gadā! Nu, sešos gados jūs varat rēķināt – ap 15 000 dažādas tikšanās. Un, lai es atcerētos, ko ar kuru esmu runājis, nu, tas nav iespējams. Turklāt lielākā daļa no tām bez kaut kāda dziļa satura. Nu lūk! Un tāpēc es jums saku: ja jūs man gribat jautāt par konkrētām sarunām, tad tā lieta notiek šādi. Tā tad, ja ir sarunu ieraksts, es saku: es precīzi neatceros, lūdzu, parādiet man tekstu. Tekstam jābūt izgājušam fonoskopisko ekspertīzi, kurā ir precīzi pateikts, ja var pateikt, kas ir sarunu dalībnieki, kāds ir teksts. Man tiek uzrādīts tāds teksts, nu, tā ir likumīgā puse. Un saka: “Lemberga kungs, tās ir... Re, kur ekspertīze, tās ir jūsu sarunas.” Turklāt arī eksperti nekad neraksta simtprocentīgi, ka tas ir runātājs. Tā tad, ja jūs interesē sarunas, es neatceros precīzi un negribu minēt. Lūdzu, uzrādiet man fonoskopiskajā ekspertīzē noteiktās sarunas, kas pierāda to autentiskumu, un es jums varēšu dot paskaidrojumu par katru vārdu.”

M.Šics: “Vai jums ar Šlesera kungu bija vai nebija sarunas, kā pilnībā no valsts pārņemt nacionālo aviosabiedrību *airBaltic*?”

A.Lembergs: “Es jau jums teicu. Tā tad, ja gribat man jautāt par sarunām, lūdzu, uzrādiet man oficiāli ierakstītas, fonoskopisko ekspertīzi izgājušas sarunas, es jums varēšu komentēt katru vārdu. Tas ir pirmkārt. Par *airBaltic*. Par *airBaltic*, ja vienalga, ir ar mani runāts, nav ar mani runāts, tikai murgainā sapnī es varētu padomāt – pirkt *airBaltic*. Un, ja Ainārs man kaut ko piedāvāja, es nezinu, kā viņš var kaut ko piedāvāt, tā ir cita lieta, bet es tur tuvumā negribu būt. Arī tagad es tur tuvumā negribu būt.”

M.Šics: “Jautājums par to, vai jūsu kā Ventspils mēra vai jūsu pārstāvētās partijas rīcības sekas, vai varbūt tas ir koalīcijas partiju nopelns, ka jūsu konkurējošās pilsētās, piemēram, Liepājā, netika izveidots reversais naftas terminālis un aizgāja šīs investīcijas uz Igauniju, ka netiek veicināts, un gāzes terminālis un viņi aiziet uz Lietuvu, tas nav saistāms ar kādām, tai skaitā, jūsu interesēm?”

A.Lembergs: “Jā. Labi. Jā. Es atceros. Protams, es atceros. Tā tad lietuvieši gribēja no Mažeikiem uzbūvēt naftas produktu vadu. Tāds projekts bija vēl padomju laikā, jo tuvu tam bija tas naftas produktu vads un naftas vads, jā. Naftas vads abus divus, lai ietu uz Ventspili. Viņi to gribēja, un tai laikā, nu, vot, kas bija prezidents? Vai nebija tas pats Ulmanis? Nē, Birkavs bija premjers. Jā. Un tad tā vietā, lai piedāvātu loģisku risinājumu – šo savienojumu Mažeiki–Ventspils, kas bija jau pat tādā tehniskā projekta līmenī

atstrādāts padomju laikā, – valsts premjers piedāvāja Liepāju, kur nebija nekā, ne tikai nebija termināļa. Ventspilī tas terminālis bija, un Ventspilij jau bija savienojums ar diviem, ar naftas vadu un ar produktu vadu. Līdz ar to iegriezties iekšā, kā tas izdarīts Baltkrievijā un tagad, pateicoties tam, tas produktu vads strādā. Ja nebūtu Baltkrievijā iegriezušies tai rūpnīcā, tad tas tagad nestrādātu vispār. Nu lūk! Un diemžēl toreiz Latvijas valdība lietuviešiem piedāvāja nepareizu risinājumu, neapsverot un nerēķinot, bet tikai pieņemot tādu lēmumu tā: “Ā, Ventspilī ir, tad Liepājā arī vajag.” Nu tā. Bet vai ekonomiski tas iet cauri un vai lietuvieši tam piekritīs – investēt. Un tā vietā lietuvieši izvēlējās tā kā Liepāja tika piedāvāta, Ventspils netika piedāvāta, lietuvieši izvēlējās Būtiņģi. Un Būtiņģe šodien strādā, un tas bija liels zaudējums Latvijai. Nu, diemžēl ar maniem argumentiem toreiz nerēķinājās. Mans priekšlikums vienmēr ir tāds – uzliet argumentus vienam projektam, otram projektam un izvēlamies labāko no sociāli ekonomiskā viedokļa. Ja priekšā ir tikai politika, tad jūs nekad nepieņemsiet pareizu lēmumu. Par gāzes termināli. Par gāzes termināli. Jā, varu precīzi pastāstīt šīs lietas. Jums ir taisnība, es tik tiešām labi zinu, jo es tām ļoti uzmanīgi sekoju. Tātad Eiropas Savienība piedāvāja, ka trim Baltijas valstīm ir vajadzīgs sašķidrinātas gāzes terminālis gāzes importam, lai mazinātu atkarību no Krievijas kā vienīgā piegādātāja. Un bija paredzēta līdzfinansējuma summa, es varu kļūdīties, man atmiņā ir 80 miljoni, bet es varu kļūdīties ciparā. Un, ņemot vērā, ka ir tāds priekšlikums, mēs, tas ir, Ventspils brīvostas pārvalde, pasūtījām pētījumu un uztaisījām pētījumu ar ekspertiem, kādi argumenti ir stiprās puses Ventspils piedāvājumam, ja Ventspilī būtu tas terminālis, un kādas citiem ir vājās puses. Nu, tā ir Klaipēda, tur bija variants Lietuvai. Fui, tas Klaipēdai un Igaunijai bija, un bija arī Latvijai. Bija Skulte, un bija Rīga. Rīgas labajā krastā pie pašas ietekas jūrā. Nu lūk! Un mūsu aprēķins rādīja, ka Ventspils variants ir vislabākais, jo naftas vads bija tukšs un naftas vadu varēja izmantot kā gāzes vadu. Gāzes vadu.”

A.Judins vaicā: “Tā, mani jautājumi ir saistīti pirmām kārtām ar 2009., 2010., 2011.gadu, iespējams, arī par kādiem citiem laikiem es jautāšu. Un atvainojiet, lūdzu, ja kāds no jautājumiem faktiski atkārtos iepriekš uzdoto, bet ir svarīgi dzirdēt jūsu precīzu atbildi. Tātad, runājot par viesnīcu “Rīdzene”, vai jums bija iespēja viesoties tur, tikties ar Šleseru un viņam pietuvinātajām personām 2009., 2010., 2011.gadā?”

A.Lembergs: “Jā. Tātad nebija tādas reizes, kad es, ejot iekšā “Rīdzenē”, viesnīcā “Rīdzene”, ka mani tur nebūtu, es nebūtu laists iekšā, tāds gadījums neatceros. Un, cik es zinu, vienmēr ir bijis tā, ka visus tos, kas iet “Rīdzenē”, viņus visus laiž iekšā. Līdz ar to man neviens nekādus šķēršļus nav licis, lai es varētu apmeklēt viesnīcu “Rīdzene”. Viesnīcā “Rīdzene” es esmu ticis ar dažādiem cilvēkiem, tai skaitā pāris reizes, iespējams, divas, varbūt pat trīs, ar Aināru Šleseru.”

A.Judins: “Ar Andri Ameriku arī? Ar Urbanoviču?”

A.Lembergs: “Nevaru pateikt. Iespējams. Ar Urbanoviču, man liekas, ka Urbanovičs bija, bet kurā vietā tas notika. Nē, ar Urbanoviču bija viena tikšanās. Jā, bija. Un tad es teicu, ka viņš būs par čekas priekšnieku tai jaunajā valdībā. To gadījumu es atceros un ka viņiem būs ārlietu ministrs un aizsardzības ministrs. Es jau stāstīju par to gadījumu, ka es devu signālu.”

A.Judins: “Jā, paldies. Sakiet, lūdzu, kāpēc jūs sadusmoja Nila Melngaiļa atteikums noslēgt līgumu ar “Mediju namu” un finansēt “Mediju namu?””

A.Lembergs: “Es domāju, ka es nekādus tādas lūgumus neesmu izteicis. Es tā domāju. Bet, ja jums ir kaut kur kaut kas pierakstīts, es gribētu precīzi iepazīties. Jo tur būs norādīts kurā gadā, kurā mēnesī, kurā datumā, no cikiem līdz cikiem, kurā vietā, precīzs teksts, autentisks. Bet šobrīd es jums varu pateikt – es neredzu loģiku tādai sarunai. Manā atmiņā tās nav.”

A.Judins: “Cik bieži jums bija tikšanās viesnīcā ar Urbanoviču, Šleseru, lai saskaņotu politisko rīcību?”

A.Lembergs: “Es domāju, ka ar Urbanoviču, es pieņemu, ka vienu reizi. Vienu reizi. Redziet, Urbanovičs ir, man liekas, tajā laikā partijas vadītājs, frakcijas – 100 procenti. Un tā ir lielākā frakcija Saeimā. Es vadu partiju “Latvijai un Ventspilij” no 1994.gada, un partija “Latvijai un Ventspilij” ir viena no vecākajām partijām šobrīd. Saeimā ir tikai divas partijas, kas ir vecākas. Tās ir Zemnieku savienība un Zaļā partija. Es pabeigšu – , ja jūs gribat dzirdēt manu atbildi. Un, protams, Ainārs Šlesers bija partijas vadītājs, man liekas, arī frakcijas vadītājs Saeimā. Un arī partija “Latvijai un Ventspilij” bija pārstāvēta Saeimā. Līdz ar to jebkura tāda tikšanās ir vērtējama kā partijas vadītāju tikšanās. Cik liela praktiska nozīme tiek piešķirta viena vai otra cilvēka šādi tikšanās reizei, cik tādā tikšanās ir, nu, teiksim tā, cik tā ir precīza, cik tur ir, ko katrs saka, cik ir patiesības vai vēlmes, ko izsaka, vai tās ir tādas, kā tik tiešām domā un tā tālāk, kādi tam mērķi – to zina tikai katrs no tiem sarunu dalībniekiem. Tā ka, ja jūs runājat par kādu konkrētu tikšanos, es gribētu redzēt autentiskas sarunas, lai būtu fonoskopiskā ekspertīze, Judina kungs, – lai būtu fonoskopiskā ekspertīze. Jūs esat juridisko zinātņu doktors, jums būtu tā kā tas jāzina, ja jūs neesat nopircis diplomu.”

A.Judins: “Tātad es atļaušos nolasīt no publicētā. Runājot par saskaņoto politisko rīcību, iespējams, Aivars Lembergs teica: “Varam, tikai es tev saku – tad ir regulāri jātiekas un jāsaskaņo. Jo tas, ka mēs te sanāksim vienreiz divos mēnešos, – no tā nekas nemainīsies.” Tad es sapratu, jūs gribējāt, lai būtu biežāk, bet sanāca retāk. Kāpēc tā?”

A.Lembergs: “Ja jūs atsaucaties uz publikāciju, tad, esiet tik laipns, norādiet, kas tā ir par publikāciju. Tas ir pirmkārt. Otrkārt. Man neviens Latvijas Republikas likums neuzliek par pienākumu lasīt publikācijas. Līdz ar to es pieņemu, ka to neesmu lasījis. Ja jūs gribat atsaukties uz kaut kādu autentiskumu, tad jums ir jānorāda, kāds ir pamats,

ka tas ir autentisks? Ja ir runa par Urbanoviču, tikšanos ar Urbanoviču. Es ar Urbanoviču esmu ticis reti, ļoti reti. Man liekas, ka vairāk Saeimas ēkā, tepat blakus ēkā, frakcijā. Jo ir bijuši gadījumi, kad mēs esam apmainījušies, nu, piemēram, bija dienaskārtībā jautājumi, kas skar pašvaldību likumdošanu. Tāpat arī ar Nilu Ušakovu. Nu, ir bijuši jautājumi.”

A.Judins: “Bet jūs gribējāt biežāk tikties ar Urbanoviču?”

A.Lembergs: “Ko nozīmē “gribēju”? Es tikos ar Urbanoviču tad, kad viņš to ierosināja vai arī es uzskatīju par vajadzīgu ar viņu tikties. Un nevienam es par to neatskaitos.” Es tikos kā partijas vadītājs. Un Urbanovičs ir Latvijas Republikas pilsonis, ko Latvijas Republikas pilsoņi ievēlējuši par Saeimas deputātu, un viņam ir tādas pašas tiesības. A jūs taisāt savu kolēģi par dēmonu, ar kuru nedrīkst tikties. Tas ir nožēlojami. Tas ir ļoti nožēlojami, ka jūs dalāt Saeimas deputātus pareizajos un nepareizajos.”

A.Judins: “Kāpēc jūs izvirzījāt prasību ZZS vēlēšanu kampaņas organizētājiem, lai sarakstos nebūtu to, kas nevar sadarboties ar SASKAŅU. Kas tā par problēmu jums?”

A.Lembergs: “Tas ir pilnīgs blefs! Tas ir pilnīgs blefs! Un tas ir pilnīgi neiespējami. Jo visi tie, kas zina Zaļo un Zemnieku savienību, deputātu kandidāti, nekad tāds jautājums nevienam nav uzdots, cik es to zinu, un nevar tikt uzdots. Tas ir pilnīgs absurds!”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, vai jūsu dēls Anrijs nebija kursa biedrs vienam no Roulendiem? Vai jums par to ir zināms?”

A.Lembergs: “Nezinu gan. To jautāji manam dēlam Anrijam Lembergam, kuram ir 42 gadi. Es zinu, ka viņš mācījās Latvijas Universitātē vienu kursu, pēc tam mācījās Londonas universitātē. Ar izcilību beidza.”

A.Judins: “Jūs pats pazīstat kādu no Roulendiem?”

A.Lembergs: “Nepazīstu. Bet labprāt iepazītos, ja viņi būtu gatavi investēties Ventspilī.”

A.Judins: “Tā. Atļaušos – vēl viens citāts. “Man ir priekšlikums. Ja runājam par saspēli, tad, dāvai, vienojamies par saspēli. Bet tad iepriekš man ir jārunā. Kuri būs tie jautājumi? Par budžetu. Tas ir cieti. To es esmu pateicis un pierādījis, tad ZZS. Kāpēc tas jādara, un kāpēc tas viņiem ir izdevīgi un nav izdevīgi “Jaunajam laikam”. Un es viņus piespiedīšu to ceļu iet! Guntis Blumbergs būs, un Guntis to piļīs. Viņš iet uz koalīcijām. Brigmanis varēs sēdēt pie ratiem.” Sakiet, lūdzu, vai ZZS tobrīd bija jūsu kontrolē?”

A.Lembergs: “Tātad – pirmkārt. Ja jūs kaut ko citējat, tad es gribētu, lai man iedod dokumentu, kurā ir skaidri un gaiši, autentisku, uz kuru es varu paļauties, ka mēs runājam par autentiskiem dokumentiem, nevis kāds kaut kur kaut ko teica. Tas ir punkts pirmais. Punkts otrais. Augusts Brigmanis, būdams Zaļo un Zemnieku savienības frakcijas vadītājs, nu vot nekādi nevar sēdēt pie ratiem, lai ko arī kāds neteiktu. Kamēr viņš ir ZZS frakcijas vadītājs (un viņš ir autoritāte, un viņam ir ļoti liels svars frakcijā), lielā mērā viņš tieši nosaka frakcijas politisko kursu. Tā ka pie ratiem viņš nekur nevar sēdēt. Nekur nevar sēdēt. Ja jūs tādu vārdu lietojat, tad jūs to lietojat absolūti nevietā.”

A.Judins: “Vai Blumberga kungs, piedaloties koalīcijas padomēs, pilda jūsu uzdevumus?”

A.Lembergs: “Koalīcijas padomēs partija “Latvijai un Ventspilij” tiek pārstāvēta, jo partijai “Latvijai un Ventspilij” ir absolūti oficiāls publisks līgums ar Zaļo un Zemnieku savienību, pie tam tāds līgums ir vairāk nekā 10 gadus. Un tur ir noteikta sadarbības kārtība. Šajā sadarbības kārtībā ir arī šī iespēja piedalīties koalīcijas sēdēs, savukārt pozīciju, ar kādu iet uz koalīcijas padomi, izskata ZZS valde un pieņem valdes lēmumu. Tas var būt deputāts, jo bieži piedalās deputāti, tie var būt pašvaldību vadītāji, viņi arī bieži piedalās. Tie var būt partiju vadītāji, tai skaitā no sadarbības partneriem, vai viņu pārstāvji. Viņiem ir tiesības izteikt savu viedokli, mēģināt aizstāvēt un pārliecināt ZZS valdi, ka tāds lēmums vai tāda pozīcija ir pareiza vai nav pareiza. Un tikai ar pārliecināšanu tur kaut ko var, kādu viedokli var mēģināt veidot. Ja, piemēram, man ir kāda pārliecība un es cenšos kādu pārliecināt, tad parasti es gatavoju prezentāciju, gatavoju argumentus un cenšos pierādīt, ka mana vai mūsu partijas pozīcija ir pareiza. Un, ja man izdodas pārliecināt ZZS valdi, nu tad tā ir ZZS pozīcija. Ja neizdodas pārliecināt, tad tā nav ZZS pozīcija. Jūs man jautāsiet... Es, protams, neatceros 2008., 2009.gadu, man nav palicis atmiņā, jo tas ir... tā teikt, politiskais process. Bet to... Starp citu, to pie jums arī pateica bijušais prezidents Valdis Zatlers. To ir pateikusi arī Laimdota Straujuma, ka tik tiešām es vienmēr ļoti gatavojos jebkurai lietai. Ja man neļauj runāt, tad neļauj runāt. Tas ir vienīgais ierocis, kā ar mani cīnīties, bet ir tā, ka arī neieklausās. Diemžēl. Ir tā.”

A.Judins: “Bet man jautājums varbūt par citu metodi. Jā, prezentācija ir laba lieta. Bet vai ir arī, teiksim, cita metode? Proti, ka tiek doti kādam cilvēkam norādījumi, viņš kaut kur brauc un stāsta citiem, kāds ir Lemberga kunga viedoklis. Pastniekus izmantojat?”

A.Lembergs: “Ko nozīmē – pastniekus? Teiksim, jūs pieminējāt Gunti. Ja tas ir Guntis Blumbergs? Guntis Blumbergs ir partijas “Latvijai un Ventspilij” valdes priekšsēdētāja vietnieks. Viņš nav kaut kāds kurjers vai balodis – balts vai melns. Viņš jau pārstāv ne mani. Viņš pārstāv partiju. Viņš jau pārstāv partiju.”

A.Judins: “Saistībā ar *airBaltic*. Publikācija žurnālā “Ir”. Bija rakstīts, ka, runājot par summām, es sapratu, nebija šaubu par vēlmi piedalīties. Ar summām bija tā, ka tie nevar būt pieci latī, bet tie nevar būt arī 10 miljoni. Vai jūs varētu komentēt?”

A.Lembergs: “Rekur, ir slaidis! Lumpenžurnāla “Ir” publikācijas un citu pārpublicāciju politiskā propaganda. Blefs! Saprotiet! Es nelasu šo lumpenžurnālu “Ir”. Tajā ir meli, meli un meli kvadrātā! Cilvēki runā – es nevaru apgalvot, ka tas tā ir, – ka šis žurnāls šobrīd spēlē Latvijas politiskās vides sašķelšanu un iekšpolitiskās krīzes radīšanu Latvijā un ka to finansē krievu mafija. Es uz šo jautājumu pēc būtības atbildēju. Es netaisījos par *airBaltic* maksāt ne piecus latus, ne 10 miljonus jo vairāk. *airBaltic* pirkt? Tā būtu sadedzināta nauda.”

A.Judins: “Jūs pazīstat Jāni Lāci, kurš saimnieko uzņēmumā “Ostas parks”?”

A.Lembergs: “Nepazīstu.”

A.Judins: “Šoreiz jautājums par iespējami dotu kukuli – 3000 apmērā. Un es sapratu, ka tur bija interese ne jums pašam, bet jūsu bērniem. Vai jūs varētu kaut ko nokomentēt saistībā ar šo gadījumu, ka, iespējams, bija dots kukulis, bet nebija izpildīts tas, kas bija solīts. Kas jums ir zināms par šo gadījumu?”

A.Lembergs: “Jā! Nu tad vajadzēja izmeklēt! Nu, iedomājieties, kukulis 300 tūkstoši. Es jums varu pateikt – tas ir blefs! Tas ir blefs!”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, vai šogad, par 2017.gadu runājot, kaut kad pavasarī jums nebija tikšanās ar neatkarīgo žurnālistu Liepiņu? Kā viņam vārds bija? Imants Liepiņš, jā. Šogad.”

A.Lembergs: “Imants Liepiņš? Ā, jā! Imants Liepiņš. Bija, man liekas, ka vienā, varbūt vairākās manās preses konferencēs Ventspilī. Viņš bija vairākās preses konferencēs Ventspilī, jo, kā viņš man teica, viņš bija izmantojis iespēju būt Ventspils Rakstnieku un tulkotāju mājā un rakstīt, nezinu, kaut ko rakstīt, kaut kādu romānu. Un es ar viņu Rīgā esmu ticis, viņš no manis lūdza interviju saistībā ar notikumiem, ar Ventspili. Un es viņam to neatteicu. Iespējams, ka tā bija “Latvija”, jā. Bet es diezgan bieži, par cik man nav kabineta, nu tad pie reizes var uzēst un nošaut divus zaķus. Bet ar likumu tas nav aizliegts. A ko jūs man braucat virsū, ka es ēdu pusdienas?”

A.Judins: “Vai tiešām taisnība, ka 2009.gadā, jūsuprāt, bija svarīgi, lai zaļzemnieki vadītu Tieslietu ministriju?”

A.Lembergs: “Nebija svarīgi. Man noteikti nebija. Es varu pateikt droši – zaļajiem un zemniekiem vismaz nav figurējusi nekad neviena kandidatūra, vismaz kas man zināms. Jūs gribat izzināt konkurentu partijas iekšējo politisko procesu, kas pēc būtības ir tāda

politiskā spiegošana, izmantojot Saeimas parlamentārās izmeklēšanas komisiju. Un tā ir valsts nozagšana! Tā ir valsts nozagšana!”

A.Judins: “Man ir jautājums par vēl vienu organizāciju – “BIZNESA ATTĪSTĪBAS ASOCIĀCIJU”. Kāda ir jūsu funkcija tieši šajā organizācijā? Un par ko jums tur maksā algu?”

A.Lembergs: “Es vadu šo organizāciju. Tāpēc, ka es aktīvi strādāju šai organizācijā. Šajā organizācijā saistīts mans darbs ar to, lai izzinātu un pēc iespējas pozitīvi ietekmētu uzņēmējdarbības attīstību Latvijā kopumā un it īpaši Ventspilī.”

R.Jansons vaicā: “Jā! Šajā kriminālprocesā ne KNAB, ne prokuratūra jums nekā nevarēja juridiski piesieties. Bet kā jūs, Lemberga kungs, vērtējat savu darbību no ētikas viedokļa – vai rīkojāties ētiski? Šī kriminālprocesa ietvaros tās darbības, ko jūs veicāt, – tam nav nekāda juridiska rezultāta. Respektīvi, nekādu apsūdzību jums nevar uzrādīt. Bet kā jūs pats uzskatāt, vai jūs rīkojāties ētiski?”

A.Lembergs: “Nu, tā tad, par cik ir runa par noklausītām sarunām, tad man jāatzīst, ka es esmu kulstījis mēli, bet neviens – ne ētikas kodekss, ne arī Krimināllikums – šādu darbību neaizliedz ne jums, ne man. Tas, ka es kulstu mēli no divu gadu vecuma un citi kaut ko saprot, ko es saku, – es tur nesaskatu, godīgi pateikšu.

A.Mežulis vaicā: “Un kāds ir jūsu viedoklis, un vai jums ir fakti, kas apliecina to, ka Latvijas Valsts prezidenta ievēlēšanas rīkojums Nr.2 “Par Saeimas atļaušanu” ir kaut kādā veidā saistīts ar šo kriminālprocesu?”

A.Lembergs: “Man par to ir ļoti precīzi pierādījumi. Ļoti precīzi pierādījumi! Un te pastāv ļoti cieša, nesaraujama cēloņseku sakarība. Un, ja parlamentārajai komisijai tas būtu interesanti, un tā tik tiešām ir valsts nozagšana. Te patīk jēdziens “nozagšana”, kaut gan tāds jēdziens ir, protams, tāds – propaganda. Tad tas tik tiešām tā bija. Nu, ja tā ļoti īsi. Tātad, kā jūs redzējāt, man bija prezentācijā – noklausīšanos beidz martā. Tās sarunas, dažas, kas ir – vai viena, vai divas –, tai skaitā viena ir pa telefonu. Es labi atceros, Šlesers man zvanīja, ka vajadzētu to Ameriku, un es viņam teicu: “To Loginovu jāņem nost!” Nu, tas bija tāds mans nosacījums. To nez kāpēc neizmeklēja. Loginovs tā līdz pensijai nostrādāja. Un, lūk, tā tad lieta netika sākta, bet sākta tika maijā. Beidz noklausīties Šleseru un Kļaviņu – 2011.gada marts, lieta sākta tā tad 17. Jurašs ierosina, un sākta ir 20., kriminālprocess. Jā! Un vēl. Prezidents Zatlers, izsakoties par Saeimu, un viņš to izsaka, maijs, maija sākums, 2011.gads, ka Saeima ļoti labi strādā. Ļoti labi, ļoti saskaņoti. Vārdu sakot – slavē Saeimu. Un tad 16.maijā notiek ZZS šī, es teiktu, ne apspriede, bet saruna, kur Bērziņš saka, ka viņš varētu būt prezidenta kandidāts un kā uz to skatās kolēģi. A kāpēc Bērziņš nevarētu būt? Saeimas deputāts. Komisijas – Tautsaimniecības – vadītājs, bankas vadītājs bijis. A kāpēc ne? Nu lūk! Un tad pēkšņi,

nav šaubu, ka, vai nu tā saruna (bet tā bija frakcijā), vai nu Bērziņš ir pateicis to rezultātu, vai kāds, kas piedalījās, bet kaut kur ir noklausīta saruna, kas kļūst zināma Jurašam, un Jurašs raksta Strīķei vēstuli, ka, lūk, noziedzīgi nodarījumi, tur apraksta to, un Strīķe nozīmē Kivlenieci, un 20.datumā tā tad tā ir piektdiena, tiek sākts kriminālprocess, tai pašā dienā tiek rakstīti iesniegumi izmeklēšanas tiesnesim par kratīšanu izdarīšanu. Un šīs kratīšanas tiek izdarītas no 24. līdz 26. Un pēkšņi Zatlers vienlaicīgi izdod šo rīkojumu Nr.2, nolīdzina ar zemi parlamentu, ka tas tur ir strādājis Lemberga interesēs. Un tad es jautāju Zatlēram rakstiski un mutiski pa televizoru (es pirkšu laiku, lai viņam to pajautātu), a kurš konkrēti lēmums pieņemts Saeimā vai valdībā, Dombrovska valdībā, Lembergam par labu? Nu, nosauc vienu! Visus šos gadus viņš nav varējis nosaukt nevienu. Lūk! Un sākas milzu kampaņa pret oligarhiem. Un tas galvenais trieciens jau ir pret ZZS, jo Zatlers prasa no koalīcijas izņemt ārā ZZS, un VIENOTĪBA ir kopā ar SASKAŅU. VIENOTĪBA tam nepietiek, un līdz ar to viņš izdod rīkojumu Nr.2. Nu lūk! Un tad ir šī kratīšana, šie paziņojumi, ka tur savākta vesela istaba ar pierādījumiem. Pēc gada Strīķe saka – palikušas tikai tehniskas lietas. Un viss tālākais – kriminālprocesa norise (es jau jums te dažus piemērus minēju, ja jūs būtu noklausījušies līdz galam, tur vēl ir piemēri, bet es biju ļoti īss) – parāda, ka tā krimināllieta vismaz attiecībā uz mani (uz Šķēli, pret viņu vispār nav, pret Šleseru tur ir kaut kādas runāšanas), ka tā ir politiski motivēta. Un tā iet ļoti precīzi kopā ar šiem Zatlēra soļiem – ar partijas veidošanu, ar cerību uzvarēt vēlēšanās, ar cerību vadīt valdību, ar cerību vadīt parlamentu. Nu, kā viņam tur iznāca, jūs labi zināt, ka tur nekas viņam nesanāca un no viņa kuģa tās žurkas visas aizmuka. Nu, lūk! Tā ka tur neapšaubāmi ir cēloņseku sakarība. Un, lūk, šo te izmeklēt būtu, pēc manām domām, parlamenta goda lieta, bet, ka jūs aiziesiet palasīties – ar to ir stipri par maz. Vot, mani palīgi, lai es varētu izprast, kas tur īsti noticis, nu, viņi daudzas stundas ir pavadījuši tajā KNAB, jo mums materiālus ta neizsniedz, tikai tur uz vietas tas ir jāpārraksta. Tas ir milzu darbs. Bet, ja parlaments piesaistītu kādus trīs četrus profesionālus izmeklētājus, neitrālus, un to visu uzliktu, tur pilnīgi skaidrs būtu, ka Jurašs ar Strīķi ir absolūti ļaunprātīgi, politiski motivēti. izmantojuši savu amata stāvokli konkrēti pret ZZS un par tai laikā “Pilsonisko savienību”, vairāk, nu, “Jaunais laiks” un arī sabiedrība “Cītai politikai” tai laikā ir. Bet tur vajag salikt visus tos faktus vienotā sistēmā. Tas nebūs tik vienkārši, bet to var pierādīt. Un tam ir pierādījumi. Neapšaubāmi!”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, vai jūs pazīstat Arti Stucku?”

A.Lembergs: “Pazīstu.”

A.Judins: “Vai Artis Stucka kādreiz jums piegādāja kaut kādus dokumentus no Satiksmes ministrijas?”

A.Lembergs: “Neatceros. Par kādiem dokumentiem ir runa? Nu, pagaidiet! Tātad es esmu Latvijas Tranzīta biznesa asociācijas prezidents, un mēs no Satiksmes ministrijas saņēmām regulāri dokumentus, dažādus projektus. Arī šodien ir Tranzīta biznesa

asociācijas sapulce 16.00. Es ceru, ka līdz tam laikam beigsies šis mītiņš. Un mēs tur skatīsim taisni no Satiksmes ministrijas saņemtu vienu dokumentu. Asociācija dažādā veidā saņem. Ir, ka saņem pa pastu, ir, ka iedot, lai mēs varētu iepazīties. Es saku, šis līgums starp valdību un “Latvijas dzelzceļu”, mēs to kādu piekto variantu skatām. Par elektrifikāciju mēs esam skatījuši reizes četras asociācijas sapulcē un saņēmuši dažādus un dažādus dokumentus, veidojuši kopējas darba grupas, lai varētu izanalizēt to materiālu. Ir tāds princips: ministrija, “Latvijas dzelzceļš”, Tranzīta biznesa asociācija, kuru pārstāv attiecīgie termināļu pārstāvji un izpilddirektors. Man nav laika uz šiem mītiņiem iet. Tā ir mūsu vispārēja prakse, kā mēs sadarbojamies jau 22–23 gadus pie visiem ministriem, kādi lai nebūtu bijuši. Un Artis Stucka – viņš ir tagad palīgs, padomnieks. Un viņš arī regulāri piedalās asociācijas sapulcēs, un arī ministrs piedalās pietiekami regulāri. Un tā ir bijis vēl, kad bija Gūtmanis, ja atceraties tādu satiksmes ministru, tas vēl bija kaut kāds 1994., 1995.gads. Tā ir no tā laika iegājušies normāla sadarbības prakse. Un tā ar nevalstisko sektoru būtu jāstrādā visām ministrijām.”

A.Judins: “Sakiet, lūdzu, vienā sarunā 2010.gadā, kas arī publicēta žurnālā “Ir”, ir stāstīts par jūsu interesi Rīgas ostā. Kas tā par interesi bija? Vai jums bija kaut kāda interese Rīgas ostā 2010., 2009.gadā?”

A.Lembergs: “Jā! Atkal es jums varu pateikt – nē! Nelasu šo lumpenžurnālu – melu lapeli. Un netaisos komentēt viņu “atraugas”. Tas ir pirmkārt. Ja jūs man jautājat nevis par kaut kādu žurnālu (un jūs nodarbojaties ar viņu reklāmu, kas, starp citu, jums kā deputātam nav atļauts). Jūs pārkāpjat korupcijas likumu, ja kas. Jūs nedrīkstat reklamēt konkrētu mediju, Judina kungs! Jūs pārkāpjat likumu! Es uzrakstīšu iesniegumu, lai pārbauda, ko jūs reklamējat! Tātad Rīgas brīvosta. Ja jūs runājat par pārvaldi, Rīgas brīvostas pārvalde ir atvasināta publiska persona, kuru vada pārvaldnieks un kur augstākā lēmējinstītūcija ir astoņi valdes locekļi – četri no pašvaldības un četri no ministriem. Viņi ir Latvijas Tranzīta biznesa asociācijas biedri. Tātad es kā Latvijas Tranzīta biznesa asociācijas prezidents darbojos kā privāta persona. Tas nav valsts amats. Un Rīgas brīvostas pārvalde ir Tranzīta biznesa asociācijas biedrs. Kas jūs interesē par brīvostu? Rīgas brīvostas pārvalde ir Tranzīta biznesa asociācijas biedrs, un mēs sadarbojamies ar Tranzīta biznesa asociācijas biedriem. Nu, kas tur nesaprotams?”

A.Judins: “Vai jums bija kaut kādas attiecības ar “Krājbanku”? Es domāju nevis to, vai jums bija konts vai ne, bet vai jūs kontrolējāt šo akciju sabiedrību?”

A.Lembergs: “Jā! Es biju “Krājbankā” akcionārs. Un sakarā ar to, ka tā “Krājbanka” bankrotēja, es savas akcijas esmu sekmīgi zaudējis. Ja jums tas rada prieku, varat priecāties. Ja ne, – raudiet kopā ar mani!”

A.Lembergs nobeigumā pauž: “Godātā komisija! Es gribētu nobeigumā pateikt dažas lietas. Tātad komisijas nosaukumā ir lietoti vārdi “nozagšana valsts”. Atbilstoši

Krimināllikumam nozagšana ir kustamas mantas slepena nolaupīšana. Un tauta nav kustama manta, teritorija nav kustama manta, un valsts vara nav kustama manta. Līdz ar to pats šis jēdziens augstākā likumdevēja nosaukumā – tas ir amorāls, neprofesionāls un Judina kunga uzrakstīts, un rada kaunu gan rakstītājam, gan arī diemžēl Saeimai. Godātā komisija! Es griezos pie Judina kunga ar lūgumu, lai Judina kungs kā autors tam lēmumam par Saeimas komisijas izveidošanu un uzdevumiem, kādi ir (re, kur tie uzrakstīti!) es griezos pie viņa, lai viņš man sniedz skaidrojumu, jo es gribēju pienācīgi izprast šos uzdevumus, tāpēc ka rēķinājos ar to un arī Sudrabas kundze bija paziņojusi, ka aicinās arī mani uz šo komisijas sēdi. Lai es varētu labāk sagatavoties. Diemžēl Judina kungs, pārkāpjot Latvijas Republikas Satversmi, Iesniegumu likuma 5.pantu un Saeimas deputātu ētiku, man uz šiem maniem jautājumiem atbildi nav sniedzis līdz šai baltai dienai. Arī Saeimai es rakstīju vēstuli – Mūrnieces kundzei. Arī no Saeimas es neesmu saņēmis atbildi, un arī Saeima pārkāpj Satversmi un Iesniegumu likumu. Tāpēc es esmu uzrakstījis Saeimai, komisijai, katram loceklim. Sudrabas kundze, jūsu eksemplārs. Tad es uzskatīšu, ka tas ir iedots priekš komisijas un Saeimas, ja? Un tā tad – ko es lūdzu? Pirmkārt, es lūdzu noprotināt Saeimas deputātu Judinu: kāpēc viņš pārkāpj Latvijas Republikas Satversmi un likumus un nesniedz atbildes uz maniem iesniegumiem? Tas ir pirmkārt. Otrkārt, es lūdzu, lai Saeima man atbild uz maniem iesniegumiem. Un, treškārt, es lūdzu komisiju – un tas ir galvenais! – izskaidrot man šo Saeimas lēmumu, lēmumā ietvertos formulējumus, šā lēmuma būtību, argumentus, faktus, kā arī iepazīstināt ar pamatojumiem, uz kuru pamata ir pieņemts šāda veida lēmums. Kāpēc es to lūdzu? Jo es nesaprotu. Un, redziet, Satversme nosaka, ka katram ir tiesības zināt savas tiesības. Bet, lai zinātu savas tiesības tad, kad es esmu te pie jums, man vajag saprast lēmuma būtību. Taču es diemžēl lēmuma būtību nesaprotu, jo par valsts nozagšanu, tur, lēmumā, pat nav teikts, par kādu valsti ir runa. Tas vēstulē bija rakstīts, jā. Un kur tā valsts atrodas? Un tālāk tur ir teikts par izskaidrojošu informāciju. Tur nav pateikts, kur tad tā informācija ir izskaidrojusi – kurā valstī, kurā ielā, kurā mājā, kurā parkā. Un tā tālāk, un tā tālāk. Tur pat nav, par ko vispār ir runa. Tāpēc es griežos ar tādu iesniegumu. Es lūdzu to izdalīt visiem komisijas locekļiem, ekspertiem un – kam vēl? To eksemplāru pietiek. Un es gaidu atbildi. Un nobeigumā, ja jums derēja kaut kas no tā, ko es teicu, es būšu pateicīgs, jo esmu tērējis kaut kādu laiku. Ja ne, – paldies, ka uzaicinājāt mani! Es centos būt lietderīgs. Es novēlu komisijas locekļiem, ekspertiem, visiem klātesošajiem, ieskaitot arī Artusu Kaimiņu, lai jums ir laba veselība, možs gars un lai jūs esat kritiskāki pret tiem dokumentiem, kurus jūs pieņemsiet Saeimā nākamajā – 2018.gadā! Un lai vismaz Latvijas simtgadē mums nebūtu jākaunas par vienu otru Saeimas lēmumu, kas tiek uzspiests politisku motīvu dēļ, tā ka jums nepietiek drosmes pateikt “nē”! Veiksmi! Paldies.”

I.Sudraba pateicas **A.Lembergam**, slēdz dienas kārtības jautājuma izskatīšanu un iepazīstina ar turpmāko komisijas sēžu darba plānu: “Es informēju, ka mēs esam saņēmuši vēl vienu iesniegumu no Aināra Šlesera par Valda Zatlera apzināti nepatiesu liecību sniegšanu komisijai. Es to pārsūtīšu prokuratūrai. Mēs jau vienojāmies. Un ir oficiāli saņemts prokurora lēmums par lietas neierosināšanu vai par pārbaudes beigšanu

saistībā ar Andreja Judina iesniegumu. Tas mums oficiāli arī papīra formā ir iesniegts. Tā ka tas viss tiks ieskenēts un arī kopējā folderī ievietots. Visiem pieejami dokumenti. Par nākamo komisijas sēdi. Nākamā komisijas sēde – 4.janvārī pulksten 11.00. Tā šoreiz sanāk ceturtdiena. Un aicināts oficiāli jau ir Jurašs, Strīķes kundzes koordinātes vēl man vajag, kā mēs vienojāties, lai varētu nosūtīt oficiālo uzaicinājumu. Un tad arī Juris Leitietis.”

A.Judins: “Jā, bet mēs neuzdevām jautājumus, neaicinājām ģenerālprokuru. Varbūt uz to datumu, 4.janvārī, var aicināt arī Kalmeiera kungu, lai dzirdētu viņa viedokli? Jo vasarā viņš, komentējot notikumus saistībā ar komisiju, stāstīja, ka sniegs informāciju komisijai, un tur jautājumi palika bez atbildes. Varbūt tiešām mēs varam arī ceturto cilvēku aicināt un uzzināt viņa viedokli? Jo KNAB cilvēkus mēs aicinājām. Bet ģenerālprokurors nepiedalījās.”

I.Sudraba apņemas sazināties ar ģenerālprokuru, lai noskaidrotu iespējas dalībai 4.janvāra sēdē.

A.Borovkovs: “Ja jau uzklusām šī procesa virzītāju viedokli, tad, es domāju, būtu ļoti svarīgi noklausīties arī KNAB vadītāja viedokli. Tālaika. Tie ir Streļčenoks un Jurča. Tad ir tā: kāds pateica, un tas paliek bez atbildes jeb – gaisā karājoties.”

I.Pimenovs: “Šīsdienu sēdē, visgarākajā sēdē, tika izteikts daudz faktu izteica visas četras personas, kas uzrunāja mūsu komisiju. Un, manā redzējumā, viņu teiktais dažreiz bija pretrunā ar to, kas bija pateikts līdz šim gan tajās publikācijās, gan arī tajos materiālos, kurus sauc par kriminālprocesa dokumentiem. Vai nebūtu tomēr lietderīgi vienkārši salīdzināt pēc stenogrammas to, ko ir teikušas tās personas, kuras šodien mēs uzklusījām, ar tiem objektīvajiem materiāliem, kuri ir lietā, lai vienkārši saprastu? Varbūt tur tiešām ir nepieciešams kaut kādu, nu, savu secinājumu sniegt pēc tam skatīšanai?”

M.Leja: “Attiecībā uz, teiksim, tiem paskaidrojumiem, kas skāra aizdomu būtību, to izmeklēšanas priekšmetu, kopumā tajā ziņā es uzreiz varu pateikt, ka būtisku atšķirību jau nav. Ja arī bija noliegtas šīs slēptās īpašumtiesiskās attiecības vai kāda kontrole, tāda tā bija. Par pārējām detaļām es tagad no galvas nespēju atbildēt, vai tas kādā veidā atšķiras no tā, kas ir lietas materiālos par tām sarunām. Tad ir jāliek kopā šīs sarunas.”

Ā.Meikališa: “Katrā ziņā šodien dzirdētais bija ļoti interesants un daudzpusīgs, un Lemberga kunga teikto nevar neņemt vērā. Man kā procesuālistam, skatoties tos slaidus, ko viņš rādīja, – tās ir šausmas! Tādā veidā izmeklēšana notikt nevar! Ja tas tā ir. Es neesmu lietu redzējusi. Bet, tā kā pirmstiesas izmeklēšanas kvalitātes noskaidrošana ir parlamentārās izmeklēšanas komisijas uzdevums, tad par kvalitāti jāteic: ja tas ir tā, kā tika parādīts slaidos, tad nu, 34 gadu laikā, kurus esmu par izmeklētāju strādājusi, es nespēju iedomāties, kā var tā izmeklēt! Kā var būt

izmeklēšanas tiesneša lēmumi par kratīšanu analogiski, vienādi? Kā tas var būt? Krata dažādās vietās, un ir dažādas situācijas. Nu, man tas rada ārkārtīgu neizpratni. Ja tas tā ir, tad es gribu teikt, ka kvalitāte ir zem nulles! Tur pat nav runa par kvalitāti, vārdu "kvalitāte" vispār nevar lietot. Ja tas tā ir. Es neesmu redzējusi. Kaut gan jau tad, jau tajā laikā, darbojās jaunais Kriminālprocesa likums – ka process jāuzsāk nekavējoties. Skaidri un gaiši ierakstīts! Tāpēc es nevaru saprast, kas tur ir: vai tā bija vai nebija, vai tie slaidi ir pareizi vai nepareizi, es par to nevaru spriest.”

M.Leja: “No 2010.gada 4. līdz 6.oktobrim. Par šo Rīgas brīvostas epizodi. Tā arī bija, ka šīs sarunas bija, un process tika ierosināts tikai 2011.gada 20.maijā. Cita lieta – es pieļauju, ka, tas ir mans pieļāvums, ka, ņemot vērā, ka, iespējams, šajā lietā klausījās un pārbaudīja ne tikai šo materiālu, bet, iespējams, arī citus nodarījumus, to var no taktikas viedokļa izskaidrot tādā veidā: neuzskatīja par nepieciešamu uzreiz to pārtraukt. Bet, es domāju, to jautājumu mēs varēsim nākamreiz noskaidrot. Attiecībā uz kvalifikācijas jautājumu. Nu, tas ir izmeklēšanas lēmums. Tas pats: es domāju, ka mēs nākamreiz varam noskaidrot arī jautājumu par to atbilžu nesniegšanu tik ilgā laikā – kāpēc tas tā ir bijis. Jo, kā es saprotu, atbildes sniedzējs bija tieši persona, kas būs aicināta. Tā ka, es domāju, lielu daļu jautājumu varēs noskaidrot jau nākamajā reizē, runājot ar tām personām, kas ir aicinātas.”

P.Gruziņš: “Lai komisija varētu atspēkot vai arī apstiprināt informāciju – šajā sēdē noklausīto informāciju un arī iepriekšējās sēdēs, kas ir bijušas, – un sniegt tos paskaidrojumus, manuprāt, būtu jānoskaidro. Bet tas saistīts jau ar Operatīvās darbības likumu. Un kad tika ierosināta pārbaudes lieta? Kāds tam bija pamats? Kad tika ierosināta izstrādes lieta? Kāds tam bija pamats? Cik reizes te izskanēja par to pagarināšanu, to izstrādes lietas termiņu pagarināšanu. Kāds ir bijis pamats katru reizi šai lietas pagarināšanai? Kāpēc tik ilgu laiku tika meklēts? Atcerieties, te jums kolēģis teica par to iekarīnāto makšķeri: gaidīs, kas pieķersies. Vai tāds ir mērķis, uzdevums? Nezinu. Ja analizējat šos datus, par kuriem es minēju, komisija varētu atrast atbildi – kam tas bija izdevīgi, kas aiz tā slēpjas? Jo visādas versijas ir izskanējušas. Bet komisijai arī ir kaut kāds savs vārds sakāms. Bet vienīgais, ka jo saistībā ar Operatīvās darbības likumu tie ir slepeni. Tāpēc es tagad saku komisijai, jo mūs jau tur neaicinās un mēs pie tiem netiksim klāt. Bet varbūt prokurors, izmantojot savas tiesības. Nu, vārdu sakot, tas, manuprāt, būtu jānoskaidro, un tad var izdarīt secinājumus.”

A.Borovkovs: “Varbūt prokuratūra var par šiem jautājumiem, par ko kolēģis ieminējās, tādu pamatīgu izziņu sagatavot komisijai. Jo no tā neviens neiegūs, ka te sāks ķidāt tiešajā ēterā operatīvās lietas materiālus. Manuprāt, tas tikai kaitējumu nodarīs.”

I.Sudraba pateicas visiem un slēdz sēdi.

Komisijas locekļi vienojas:

1. Nākamo sēdi rīkot 4.janvārī. Uz sēdi aicināts Juris Jurašs, Juta Striķe, Ēriks Kalmeiers, Jaroslavs Streļčenoks, Ilze Jurča un Juris Leitietis.

Pielikumā:

1. A.Lemberga komisijas sēdē demonstrētā prezentācija uz 36 lapām.

Komisijas priekšsēdētāja

Inguna Sudraba

Komisijas sekretārs

Mārtiņš Šics